

ДІТЧ МЕТОРОЛОГ

3 2004

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

еп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ

еп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

еп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

еп. Роман ДАНИЛЯК

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Ольга Лоза

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерний набір
Оксана ГОРІН

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2004

Адреса редакції:

вул. Б. Хмельницького, 35/3а, м. Львів, 79019

тел.: (032) 297-85-74, факс: (032) 297-85-74

e-mail: gbook@mail.lviv.ua

gbook@lv.ukrtel.net

Друк: СПД Брошко, інд. 2581115876

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора Роздуми про одну Службу Божу	2
2. Бути священиком о.-м-т Степан Дзюбина Вірність у служінні	3
3. Поетична сторінка Василь Корольчук Іду на звуки музики	7
4. Голос Марії о. Любо Куртовіч Доведіть Розп'ятому вашу любов	9
о. Любо Куртовіч Живіть Моїми посланнями у скромності та любові	10
о. Маріо Кнезовіч Моя душе, чому ти засмучена	11
о. Маріо Кнезовіч Незнаний Бог	11
о. Любо Куртовіч Посвятимося Серцю Марії та Ісуса	12
5. Паломництво Ірина Боднар Проща до Меджугор'я	13
6. Вічність і люди о. Петро Герилюк-Купчинський, ГСД Наслідування Христа	18
7. Ювілеї с. Володимира Максимів, ЧСВВ Співучасть у Муках Христа	24
8. Сльози Марії Чому Марія плаче?	26
9. Нам пишуть Серце за Серце	28
Людмила Опришко Дивлячись в очі дітей	29
Вертайтесь, поки не пізно!	34
10. Відлуння Меджугор'я Вейнес Уейбл Три дні темряви	35
11. Жертви репресій Юрій Осік Трагедія Кенгіру	39
12. Офіційне життя Церкви Звернення	41

РОЗДУМИ ПРО ОДНУ СЛУЖБУ БОЖУ

Досвіток розпочався із найважливіших слів для всіх людей планети Земля, то навіть були не слова, а пісня, котра оспівує радість перемоги, нечуваного тріумфу, звичайну смертну людину звільняє від гідоти гріха, як сонце очищає світанок від залишків ночі. А потім бере цю очищену душу і підіймає до Неба, до Бога, Додому. А серце росте, плаче і сміється водночас: Христос воскрес!

Я стояв у церкві, наповненій людом так, як виноградне гроно виноградом. Дивна річ: коли зосереджено молишся, заплющивши очі, то зовсім зникає оте велелюддя, тиснява – і ти вже віч-на-віч із Самим Богом. Настає мить, коли перестаєш бачити людські тіла, обличчя, руки, а в храмі, докруз тебе, тільки живі оголені серця. Їх взаємна близькість вражає усіх: вони однакові – такі радісні, тріпочучі, живі, люблячі, – і всі раптом відчують солодку єдність в імені Ісусовім і себе – в Його обіймах. Огортаються саявом при кожному “Христос воскрес!”

Містично-радісні думки на-кочуються, як хвилі, і переростають у майже реальні відчуття: від радості, піднесеності і молитов на собі самому відчуваєш, як гояться рани на Ісусовому тілі – і відступає смерть... Ісус розплющує очі, дивиться на тебе і...встає. Немає смерті!

Христос воскрес! Воскрес і ти: не маєш злих думок, намірів, зазіхань, є лише сльози в очах – а це радість і покаєння – доріжки до Ісуса...

Богослужіння продовжується – серця відкриваються, як пелюстки лілій, від тепла торжественних молитов, хоралів і

пісень. Ще мить – і Євхаристійний Ісус зійде у відкриті серця під видом хліба і вина. Він уже воскрес, Він уже йде, бо чути Його кроки в ударах серця.

Священик уперше виносить Чашу зі Святими Дарами, підіймає над головою. Потім ще раз зникає за Царськими ворітьми.

Люди чекають. Моляться тихо – готуються до зустрічі з Богом. На хорах трохи примовкають пісні.

Першим у бічних дверях вітваря з’являється із запаленою свічкою в руках підліток, що прислужує священикові, за ним йде сам отець, але... що це? Він без риз, замість Чаші в руках... таця (овальний піднос), і так утрюх – підліток, священик і таця – “мужньо” вриваються в людську гущу. Руки багатюх повзуть до кишень: м’яті, складені вдвоє, втрое гривневі куп’юри, як гниле листя, безшелесно осідають на тацу.

Хор, спершу дещо розгублений, спішить “залатати” піснями “діру”, зроблену священиком у Службі Божій.

Я стою біля статуї Ісуса Христа, майже біля самих Царських Воріт. Боюся глянути в обличчя Господеві. Так різко і з болем, як ніколи, відчуваю покинутість Ісуса, Його воляючу самотність: священик зрадив Його, відвернувся і пішов збирати гроші саме у той момент, коли Він, Господь, готувався невидимо до Свого Євхаристійного сходження в людські серця!

Не знаю чи то від світла, чи то так здалося мені з власного болю і гніву, але я побачив, як в кутику ока Спасителя заблищала сльоза...

А священик той довго не повертався, бо багато було людей ще й на підвір’ї храму...

Роман Брезіцький

Діти Непорочної

ВІРНІСТЬ У СЛУЖІННІ

(Проповідь, виголошена в Архікатедрі УГКЦ у Перемишлі 16 листопада 2003 року
з нагоди 65-річчя священства і 90-річчя уродин)

Отець-мітра Степан Дзюбина народився 11 листопада 1913 року в с. Гладисові на Лемківщині. Початкову освіту здобув у рідному селі, а гімназійну завершив у 1932 році в Горлицях. Після успішного закінчення семінарії 13 березня 1938 році прийняв з рук перемишльського єпископа Йосафата Коциловського тайну священства в катедральному соборі св. Івана Хрестителя. Отець С. Дзюбина виконував свої душпастирські обов'язки у таких парафіях: Ждиня, Явірки, Злоцьке, Криниця, Нова Весь тощо. У 1947 році польська влада інтернувала його в концентраційний табір в Явожні, він пробув там аж до грудня 1948 році. Після звільнення о. Степан продовжив свою душпастирську працю на теренах Польщі. Після смерті отця-мітрата Василя Гриника Примає Польщі Вишинський призначив о. С. Дзюбину генеральним вікарієм Української Греко-Католицької Церкви в Польщі. За час своєї каденції о. Дзюбина значно розбудував і зміцнив українські греко-католицькі парафії. Зараз отець-мітра продовжує поширювати Боже слово і правду Євангелії, засвідчуючи свою стійкість у вірі та відданість своєму народові.

Слава Ісусу Христу!

Сердечно Вітаю всіх присутніх і складаю подяку всім, хто пам'ятає про мене в день мого 90-річчя, і всім, хто минулого вівторка відвідав мене і виголосив дуже милі побажання, а також обдарував мене різними подарунками і заспівав на різні мелодії "Многая літа".

Сердечно дякую також усім, хто пам'ятає слова Ісуса Христа: "Істинно, істинно кажу вам, усе, що ви зробили одному з братів Моїх найменших, ви Мені зробили", а також слова: "Я був хворий, і ви Мене відвідали". Дехто, а я хворію вже цілий рік, не тільки відвідав мене в шпиталі і вдома під час моєї недуги, а крім того, дуже багато допоміг, бо я жив сам без постійної опіки. Важко всіх перерахувати, бо недостатньо часу на це, але мушу згадати трьох осіб, які найбільше мені допомогли під час моєї недуги: це високоповажні пані магістер Катерина Козак, магістер Марія Туцька й Марія Баран. Ці три жінки допомогли мені найбільше, і я складаю їм дуже сердечну подяку. Були й такі, що самі хворі, пам'ятали про мене й через інших переказували мені те, що, на їхню думку, мені потрібне. Я дуже вдячний усім за те, що про мене пам'ятали і молилися за моє здоров'я.

Отець-мітра Степан Дзюбина

Сьогодні я відправив подячну Службу Божу, дякуючи Всевишньому і Пречистій Діві Марії, що допомогли мені дожити до двох виняткових ювілеїв: 65-річчя священства й 90-річчя уродин.

Ще ніхто зі священників у Перемишлі не святкував таких ювілеїв. А за 90 років життя я пережив дуже багато, бо не оминули мене в'язниці – німецька й комуністична, а також табір смерті в Явожні.

Кілька разів я був за крок до смерті, але Господь Бог завжди рятував мене.

Головною причиною цих труднощів було те, що я старався гідно виконувати свій священничий обов'язок.

Коли я готувався до священства тут, у духовній семінарії Перемишлі, то нам наголошували, що найголовніший обов'язок священника – вчити вірних, що Господь Бог вимагає від кожної людини, одне велить нам робити, інше забороняє – це буде вирішувати долю нашого

спасіння. Але вчили нас також, що священник зобов'язаний навчити людей бути вірними своїй рідній Церкві, бо вона – серце й душа народу. Якщо Господь Бог сотворив різні народи, то хоче, щоб кожен з них жив і розвивався, а не вироджувався через інших чи, ще гірше, сам себе знищував. А зрада рідної Церкви й свого народу є тяжким гріхом, що суперечить Божій волі.

Коли у 1938 році мене висвятив на священника блаженної пам'яті мученик за віру єпископ католицький, то я розпочав свою священничу працю на західній Лемківщині, яка тоді вже не належала Перемишльській Єпархії. Тут запровадили Апостольську Адміністрацію, цілковито залежну від польського уряду, який розпочав виселення лемків.

Усіх українських учителів направили до польських шкіл, а їх замінили польські вчителі. Ліквідували також усі українські читальні “Просвіти”, а залишили тільки москвофільські читальні ім. Качковського. Українських священників, які підтримували український дух, переслідували. У таких умовах я розпочав свою священничу працю в селі Ждиня, сьогодні відомому тим, що там відбувається “Лемківська ватра”, на яку з'їжджаються тисячі наших вірних з цілого світу, щоб відвідати рідний край, з якого їх брутально виселили під час злочинної акції “Вісла”.

Майже всі вірні в Ждині вважали себе старорусинами, а про свого пароха говорили: “Добрий Єгомось лемоукраїнець”.

У селі було три корчми й у неділю та свята старші та молодь масово гуляли там. Я найбільше переживав за молодь: старався витягнути її з тих шинків, і це мені вдалося зробити з допомогою спорту, а також частих зустрічей з молоддю в читальні ім. Качковського, де я заснував апостольський гурток (збираючись там, ми ставили українські п'єси). Я намовляв молодих юнаків і дівчат, щоб перестали пити і курити, бо це дуже шкідливо. За кілька місяців молодь склала присягу в церкві, що перестане пити й курити. Корчми опорожніли. Я вчив дітей у школі також українською мовою. Це все дуже не подобалося польській владі, яка вимагала від Апостольського Адміністратора, щоб мене перевів в іншу парохію, бо я – один з найбільших українських націоналістів.

Апостольський Адміністратор Яків Медвецький, русофіл, викликав мене до Сянока, де був урядником, і запитав, що я роблю в тій Ждині. Він сказав мені: “Отче, працюйте так далі, бо вони хочуть нас з'їсти”. Але тоді сам краківський воєвода зажадав і три рази наказав, щоб мене усунули зі Ждині, бо я деморалізую молодь, а також намовляю вірних, щоб перестали пити й курити, а це шкодить державній монополії. Тоді Апостольський Адміністратор

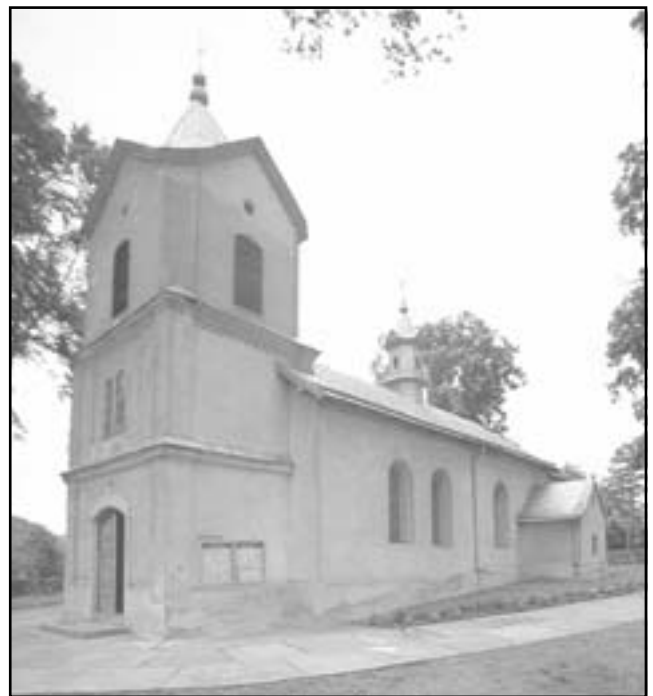
змушений був мене перевести до Явірок, адже цілком залежав від державної влади.

У Явірках, останньому лемківському селі на західній Лемківщині, я працював три роки, але вже через три місяці на мене завели судову справу за те, що вчив у школі дітей українською, а не польською мовою. У 1942 році мене перевели до Криниці, бо там німці інтернували пароха-русофіла. Ця парафія відігравала дуже важливу роль у житті українців, бо у ній знаходився український ліцей. Пізніше, коли наближався радянський фронт, в Криницю приїхало дуже багато біженців зі сходу.

Українці, як звичайно, були поділені: мельниківці даліше попирали німців, а бандерівці вже були проти німців і ворогували між собою. Я не брав у цьому участі, бо вважав, що як священник маю служити і тим, і тим, але у 1943 році гестапо арештувало багато бандерівців, а також і мене.

Усіх арештованих перевезли до в'язниці у Новому Санчі. Тут через кілька тижнів відбулися жорстокі переслідування, і майже всіх вивезли до табору смерті в Освенцімі. Мене звільнили, бо не змогли висунути проти мене жодних звинувачень.

У Криниці я працював до кінця війни у дуже важких умовах, бо повернувся інтернований німцями парох. Опісля священничу працю я розпочав в Новому Селі, біля Криниці. Тоді добровільно-примусово лемків переселили до Радянського Союзу, разом з ними виїхали і деякі наші священники.

*Церква Успіння Богородиці
(с. Терепча, Сяноцький деканат)*

*Церква Покрови Пречистої Богородиці
(с. Рихвальд (Овчари), Горлицький деканат)*

Кількох священиків арештували, а інші, яким загрожував арешт, повтікали зі своїх парохій. На цілий Новосандецький повіт, де було 14 греко-католицьких парохій, тільки я залишився з наших священиків.

Наші церкви віддали польським священикам, але наших вірних, що залишилися, треба було обслуговувати, а головне сповідати перед смертю, тому що у навколишніх селах панував тиф і вмираючі просили про сповідь. Це було дуже небезпечно, бо хвороба легко передавалася: одна наша молода сестра-служебниця померла. Однак мене Господь захоронив від смерті, бо я був потрібний вірним. У таких обставинах я служив вірним до акції “Вісла”.

Не всі були вдоволені, що я служу нашим вірним і дотримуюся рідного обряду, тому вирішили мене позбутися. Радили мені втікати з Нового Села, інакше мене вивезуть на “білі ведмеді”. Але я вважав, що не можна залишати вірних без священика, й не покинув їх.

Служба безпеки “УВ” забрала мене силою під час акції “Вісла” і запроторила до карного табору в Явожні.

Мені пропонували звільнення, якщо я прийму умови “УВ”. Але я на це не погодився. Без жодного звинувачення мене тримали там півтора року. За рік перебування у таборі мене викликали на перегляд справи один раз, й якийсь “УВ”-ек сказав мені так: “Я приїхав спеціально з Кракова, щоб отця звільнити, бо ми знаємо, що ви – невинні. Але я можу звільнити отця тільки тоді, коли отець підпише документ про співпрацю з нами”. А коли я рішуче відмовився, то зі злістю сказав мені: “То згниєш тут”, на що я відповів: “Я не перший і не останній”. Тримали мене там ще півроку.

Умови в Явожні були страшні, і за три місяці в’язні почали масово вмирати. Я також тоді сильно захворів і мені загрожувала смерть. Але мене занесли у шпиталь, що знаходився у секторі для німецьких полонених жовніврів. Тут працювали чотири полонені німецькі лікарі, вони врятували мене від смерті.

Коли я видужав, то мені вдалося залишитися в шпиталі і працювати там у канцелярії. Я старався допомогти нашим в’язням, яких приносили вмираючими до шпиталю: я сповідав їх, а деяких навіть урятував від смерті. Хворих було дуже багато, бо в таборі панував тиф. Більшості в’язням загрожувала смерть, тому тих, яким не висунуто жодної провини, почали масово звільняти.

Звільнили й мене. Тоді в Польщі нашим священикам не дозволяли відправляти за греко-католицьким обрядом, й ті, яких не арештували, вивчили римо-католицький обряд і працювали в польських парафіях. Мені також це запропонували, але якось підсвідомо я вирішив, що ще потрібний нашим вірним, а якщо піду в римо-католицьку парафію, то не зможу їм допомогти. Тому я не погодився.

Тоді я виїхав до Варшави і розпочав докторські студії в університеті: так здійснилося моє бажання служити нашим вірним. Усі дивувалися, чому не дозволяють відправляти за рідним обрядом. Сам Примас Польщі Стефан Вишинський запитав мене: “Як це розуміти, що державна влада дозволяє мені відправляти за греко-католицьким обрядом?” Я запитав о. Ріпецького про це. Він сказав мені, що не співпрацює з “УВ”, але в Елку начальник “УВ” – українець, він – радянський урядник і покриває Примаса”.

На великі свята до Хшанова прибували тисячі наших переселенців. Отець Ріпецький не міг обслужити всіх сам, і я приїжджав з Варшави і допомагав йому. Це не сподобалося тим, які хотіли перетягнути греко-католиків до римо-католиків, тому мене з Варшави усунули.

Мені запропонували працювати в римо-католицькій парафії, поза Варшавою, але я відмовився і виїхав до Слупська, бо сподівався, що там зможу служити

*Церква Різдва Пречистої Богородиці
(м. Кривча, Порохницький деканат)*

нашим вірним. Саме так пізніше і сталося. У 1956 році державна влада дозволила організувати 20 наших станиць по цілій Польщі. На жаль, ми не мали своїх священиків. Спочатку я був єдиним греко-католицьким священиком на чотири воєводства і відправляв Служби Божі у Битові, Квасові, Славні, Лемборку й у Білому Борі. Старався відправляти ще в Слупську й Кошаліні, бо там було багато наших вірних. Однак мені не дозволяли. До Білого Бору на відпуст на Різдво Пресвятої Богородиці приїжджало біля семи тисяч вірних.

Працював я там 20 років – до 1977 року, бо після смерті генерального вікарія отця-митрата Василя Гриника Примас Польщі Вишинський назначив мене генеральним вікарієм усіх греко-католиків у Польщі, а також препозитом греко-католицької капітули у Перемишлі. Тоді я приїхав до Перемишля.

Спочатку нашим священикам дозволили тільки відправляти Службу Божу, але не дозволили хрестити, вінчати і хоронити померлих. Це робили римо-

католицькі священики. Я відразу ж почав відправляти за нашим обрядом, написав великий лист Примасу Вишинському про те, що це не відповідає наказу Апостольської столиці. Після цього Примас дав нашим священикам декрети – відтоді вони виконують усі священичі обов'язки за рідним обрядом. Опісля під час найближчої зустрічі Примас сказав мені: “То священик може мене повчати? Чи не так?” Однак треба зазначити, що Примас Вишинський багато нам допоміг.

Коли я став генеральним вікарієм, то мені довелося дуже багато працювати, бо тоді було мало наших священиків і ніхто не міг мені допомогти. Сьогодні владики мають курії, а тоді я виконував сам все, що стосувалося цілої Польщі, а труднощів не бракувало.

Ми вже тоді мали 72 станиці, які треба було відвідати, а після повернення відповісти на багато урядових листів. У таких умовах я працював п'ять років. Після смерті Примаса Вишинського мене усунули з посади генерального вікарія з такої причини: у Криниці римо-католики забрали нашу церкву і не тільки не хотіли її повернути нам, але навіть не дозволяли нашим священикам відправляти в ній. Вірні боролися за це два роки, але нічого не добилися. Тоді приїхали до мене в Перемишль і попросили, щоб я як генеральний вікарій написав скаргу Папі. Таких справ тоді у Польщі було достатньо, і я був змушений повідомити про це Папі. Папа отримав мого листа. Тоді нам не тільки дозволили відправляти в Криниці, але й повернули нашу церкву, та ще кілька церков. Після війни Папа назначив Владикою в Польщі теперішнього Митрополита Кир Івана Мартиняка і встановив нашу митрополію у Перемишлі та єпархію у Вроцлаві. Відтоді ми стали цілковито незалежними від римо-католицького костела в Польщі. А коли нас не впустили до нашої катедрі, то Папа приїхав до Перемишля і віддав її нам у вічну власність. Тепер – це наша нова прекрасна Архікатедра!

Мій лист до Папи через чиюсь неувважність здобула “UB”, скопіювала і вислала до примаса Глемпа й зацікавлених єпископів – мене усунули з посади генерального вікарія, і я вже понад 20 років є передчасним пенсіонером.

Але я зовсім не шкодую, що вислав такого листа Папі, бо це був мій святий обов'язок. Так виглядало моє священиче життя, яке я коротко тут описав.

Хто хоче дізнатися більше, то заохочую прочитати мої спогади “Утверди діло рук наших”. Амінь.

о. м-т Степан Дзюбина

Діти Непорочної

ІДУ НА ЗВУКИ ПІСНІ

Василь Корольчук

Цьогоріч минає 10 років з того дня як поет Василь Корольчук покинув цю земну долину сліз і повернувся Додому. До свого небесного дому, до свого вічного люблячого Батька – Бога Отця.

В туземному житті він шукав Його по-своєму. Продирався крізь хащі атеїстичного одурманення сердечним словом, світлою думкою, щирим діалогом зі своїми друзями. Від був на рідкість щедро обдарованим чоловіком: писав талановиті поезії, прегарно малював, творив музику, володів багатьма інструментами. Був диригентом і режисером Бродівського народного театру, сам виконував ролі і чудово співав.

Василь Федорович особливо дорогий мені тим, що в роки мого навчання в Бродівському педучилищі (він працював тоді викладачем психології) привідкрив мені двері у світ Прекрасного, поза межі тимчасового і власного “я”.

Роман Брезіцький

Ластівко, чи пам'ятаєш бурю,
Що так раптово налетіла,
І твоєю піснею перервала,
А ти навпроти їй злетіла
і...впала.
Ще досі береже моя долоня
Стук твого серденька,
А ти така маленька, така маленька,
В моїх руках така тремтлива,
Кого ж ти, пташечко, злякалась,
Мене чи бурі, грому, а чи зливи?
Коли ж вітри прогнали хмари
І сонце засміялось,
Ти полетіла геть від мене...
Ластівко, чи пам'ятаєш бурю?

На світанку мені наснилась війна.
Розпечений обруч упав на груди,
Навколо у тривозі птиці, звірі, люди...
А небо – чисте, ні хмарини...
Десь гора впала... На долини
Кров'ю спливали
скали...
На краю прірви люди ридали,
проклинали...
В кривавім морі – зелений клаптик,
На нім – берізка біла змагає,
Додолу віття хилить-нахиляє...

Землю обнімає...
Берізко! Порятуй! – кричу до неї я
з розпуки.
Вона бере мене, немов на руки,
У чисте небо піднімає
і промовляє:
– Лети.
– Берізко, в мене крил немає,
Кричу: “Нелюди, схаменіться!...”
Відкрились очі. Сонце простягає
до мене
повну чашу радості.
– Пий!
Сміється.
– В ім'я Отця і Сина...

Розквітла вишне, що так неждано
прийшла крізь весни в мою осінь!
Ти радість тиха і ніжний смуток,
І синя птиця, і млосна туга.
Чому ночами твої зіниці
ллють світло сонця в мою душу,
а вдень з них віє – таємність ночі,
І входять чари у мої мрії?
Тебе зустріну – дарує ранок
рум'янець неба твоєму личку.
Коли відходиш ти від мене – вечірні тіні
вкривають обрій і бліднуть зорі в далекому небі.
Невже не чуєш, як відкриваю я

спрагле серце, щоб мій неспокій
шукав тебе десь у безмежжі,
де безконечність бере початок.
Відкрию душу – заходь, кохана,
Встелю дорогу вишневим цвітом,
Що так бентежно і звабно кличе
До себе осінь. Мою осінь.

* * *

У дивному суцвітті
Прийшла весна з привітом,
Хотів її спинити –
Полинула над світом.
Я в спеку у долоні
Набрав води з джерельця,
Від спраги в'яла квітка –
Віддав їй всю від серця.
Просив я щиро клена,
Щоб золотії шати
Зберіг – осінній вітер
Став клена роздягати.
У холод на долоню
Мені сніжинка впала,
Хотів її зігріти –
Вона сльозою стала.
Впіймати хочу промінь...
Нелегко то, ой знаю,
Але ж бо не для себе
Я промені збираю.

Пісня хлібороба

Відколи пам'ятаю
Я виростав з землі
То колосом врожаю,
То хлібом на столі,
То шумом нив нескошених,
То піснею коси,
Засівом нив орошених,
Краплинами роси.
Тепер же відчуваю,
Як стану на ріллі,
Мов те зерно, вростаю
Корінням вглиб землі...
Коли з'єднаюсь з нею –
Одного хочу я:
Хай тонким колосочком
Зійде душа моя.

Українонько, заходь!

Ти таки прийшла до мене. Так несподівано
відчинила двері і стала на порозі. Хто ти? Страдниця?
– Придивись.
– Звідки?

– З рабства.
– А кайдани і ярмо?
– Залишилися серед загублених душ.
– Яке сьогодні свято? На твоїй голові вінок?
– Придивись.
– Боже мій. Терновий?!
– Будь уважний.
– Розумію. Що маєш робити?
– Орати.
– Силу маєш?
– А ти?
– Оратиму, поки не впаду...
– Мистецтво полягає в тому, аби вистояти.
– Мене навчаєш. А чому на твоїх очах сльози?
– Що ще бачиш у моїх очах?
– Страждання.
– Ще?
– Гнів.
– Пильніше.
– Кривавий відблиск...
– Від лихоліть.
– Господи! Наділи мене силою витерпіти!
– Впізнав?
– Українонько, заходь!..

* * *

Ти таки прийшла до мене. Отак без стуку від-
крила двері і стала на порозі. Пильно вдивляєшся в
мене, ніби вперше бачиш. Хто ти?

– Я – твоя радість.
– Моя радість? Чому ж усмішки немає на твоїх устах?
– Бо я – твоє горе.
– Неправда! На твоїх очах немає сліз.
– Хіба завжди у горі плачуть?
– Ні. Але ж хто ти?
– Твоя любов.
– Моя любов? Без усміху, без сліз?
– Ха-ха-ха! Така холодна і сувора?
– Бо ж я твоя ненависть.
– Ой, як тяжко ненавидіти... Любити краще.
– А ти, бачу змінився. Заглянь мені в очі.
– Дивлюсь.
– Що бачиш?
– Неспокій.
– Ще?
– Одержимість.
– Пильніше.
– Вогонь!!!
– Впізнав?
– Доле, заходь!

Василь Корольчук

Діти Непорочної

ДОВЕДІТЬ РОЗП'ЯТОМУ ВАШУ ЛЮБОВ

“Любі діти! Сьогодні закликаю вас відкритися ан молитву. Особливо зараз, у цей час, сповнений ласкою. Лише таким чином ви зможете досягнути мир і почнете молитися – молитва полетіть з ваших сердець. Будьте взірцем, любі Мої діти, поштовхом до добра. Я поряд і люблю вас. Дякую, що ви відгукуєтеся на Мій поклик!”
(25 березня 2004 року)

Блаженна Діва Марія розпочинає Своє послання до нас так, як завжди: “Любі діти, відкрийтеся на молитву”. Протягом усіх років Своїх з’яв Марія вчила і вчить нас понад усе цінувати молитву, аби вона стала нашою радістю. Іншого шляху до Бога нема, лише молитва. Цей шлях нелегкий і не надто привабливий, та в нашому житті все, що є складним і важливим, дається нам непросто. Людині важко відважитися на таку молитву. Сучасний зіпсутий світ постійно ранив людину і породжує остиглість, людина надає перевагу насолоді, бо це їй легше. Тому потрібно наважитися на молитву та прагнути до всього доброго і позитивного.

Молитва і всі ті небесні засоби, які дарує нам Марія, не дають нам ослабнути. Якщо лікар приписує гіркі ліки, які допомагають нам, то ми обов’язково приймаємо їх. І більше того, ми повинні прислухатися до нашої Матері Марії, бо Вона найкраще знає, чого ми потребуємо у нашому житті.

Марія разом з Церквою нагадує нам про час ласки. Це час, коли Бог особливо близький до Свого народу. Тому Вона говорить: “Відкрийте серце. Моліться цілим серцем. Виявіть свою любов Розп’ятому”.

Серце – це місце молитви, яка повинна іти з голови. Серце – це місце, де ми звертаємося у молитві до Ісуса. Мо-

литва серця полонить ціле єство людини. Серце – символ життя, любові, всього найціннішого, що в нас є. Внутрішньо ми не бідні. Бог перебуває в нас. Наскільки ми знаємо Бога, настільки віримо Йому і любимо Його.

Ось тому Мати Марія підбадьорює нас до пізнання любові Бога, у яку вірила Вона Сама і якою Вона ревно живе. Бажання веде Її до нас, щоб і ми відчули спрагу за Нею, за тим, чим володіє Вона Сама через Божу ласку.

Лише через любов ми зможемо пізнати розп’ятого Ісуса. Ми пізнаємо Його Серце, Яке любить нас. Серце Ісуса найлагідніше і найдобріше з усіх сердець. Він не змушує нас, а лише хоче, щоб ми приходили до Нього. Все, що Він хоче від нас, – це віра і довір’я. Він перший приходить до нас. Чітко сказав нам: “Не ви Мене вибрали, а Я вас вибрав” (Ів. 15, 16). Ісус вірить, що наше грішне і зранене серце здатне наблизитися до Його Серця. Він зробить усе, аби виявити нам Свою любов і Свого Отця, як і з’яви, заклики Марії, Її прості материнські послання до нас, в яких Вона закликає серцями сприйняти розп’ятого Ісуса. Її Серце – це Серце, що не знає ненависті і заздрості, а тільки любов, якою може обійняти цілий світ, торкнутися наших сердець. Бог був поранений, аби доторкнутися до всіх наших ран, до любові всіх зраних людей. Бог хотів би, щоб ми Його любили, ми, заради яких Він прийшов і котрих спас. Його Серце відкрите і дарує любов, щоб ми її приймали. Бог і нині розп’ятий зі всіма покинутими, зневаженими і знедоленими цілого світу. Він ідентифікує Себе з найменшими світу цього, аби дарувати їм Воскресіння і ввести у Своє Небо.

Так як Марія перебуває з нами, будьмо і ми разом з Нею, з Її Сином Ісусом і нашими блаженними.

о. Любо Куртовіч

Діти Непорочної

ЖИВІТЬ МОЇМИ ПОСЛАННЯМИ У СКРОМНОСТІ ТА ЛЮБОВІ

“Любі діти! Сьогодні Я закликаю вас зміцнювати життя у скромності та любові через Мої послання, аби Святий Дух наповнив вас ласкою і силою. Лише так ви станете свідками миру і всепрощення.

Дякую, що відповіли на Мій заклик”.

(25 квітня 2004 року)

Діва Марія приходить до нас протягом 22 років і 10 місяців, Своїм материнським Серцем дарує нам Свої Слова. Своїми посланнями Вона

ходять її, не шкодують свого часу, любові та всього життя. Євангеліє каже: “Бо де твій скарб, там буде і твоє серце” (Мт. 6, 21). Хто знайде той скарб, не залишиться на краю цього життя, яке міцно тримає нас, а отримає мужність та відвагу вийти у відкрите море, куди нас кличе Ісус.

У простоті послань Марії прихована сила Неба, сила матері, яка здатна переродити наше життя. Тому у Своїх посланнях Вона закликає: “Ще ретельніше слідуйте Моїм по-

слання Марії як слова Євангелії про Царство Боже, яке в нас і через нас прагне з’явитися на цьому світі. Бог понизився через Ісуса та зійшов до нас, аби ми зрозуміли Його та почули. Ісус на Останній Вечері омив ноги Своїх учнів. Він, Бог, схилявся над їхніми стопами. Миття чужих ніг – це робота рабів чи слуг. Мити ноги комусь можна лише тоді, коли принижуєш себе перед кимось, стаєш перед ним навколішки. Ноги інших людей є вартими того, аби перед ними схилятися. Саме це і робив Ісус. Він клячав перед Своїми учнями і споглядав на них знизу вгору так, як мале дитя, бо воно маленьке і дивиться на дорослих знизу, коли хоче запитати: “Чи приймаєш мене?” Бог говорить до людей знизу, Його Слово йде від найнижчої покори. Людина чекає Божого Слова, дивлячись згори вниз – але все одно не чує Бога!

Так само і Марія промовляє до нас не згори, а знизу. Вона говорить до нас дитячими словами, які здатні зрозуміти всі: “Чи приймаєш Мене, чи будеш слухати Мене, щоб Святий Дух зміг оселитися у твоїй душі, а ти міг стати носієм миру та всепрощення, яких ми так потребуємо?”

Прислухаймося до слів Марії, яка промовляє до нас, і станемо щасливими вже тут, на землі.

о. Любо Куртовіч

Меджугор'є. “Храм” для Богослужінь під відкритим небом

прагне запровадити нас на дорогу навернення і святості. Багато дітей Марії впродовж цих років повірили в Неї та відчули життєдайну силу Її присутності тут, посеред нас. Скарб Неба, що приходить до нас, відкритий нам. Ця кошовність могла б і далі бути захованою. Але ті, хто зна-

санням у житті”. Наш Бог є Богом простоти і скромності. Це – прості материнські слова, які Вона промовляє до нас і які можуть сформувати у нас нову ментальність, Євангельську ментальність і життя, яке прагне розквітнути в наших серцях.

Лише у скромності і любові ми можемо розпізнати Бога та

МОЯ ДУШЕ, ЧОМУ ТИ ЗАСМУЧЕНА...

Дев'ятирічна дівчинка на ложі смерті пробудила віру в серці своєї матері. Мати завжди молилася разом із своїми дітьми, ходила на Богослужіння, розповідала малечі про Ісуса, про вічність... Та коли раптом дівчинка захворіла та опинилася на порозі смерті, мати стала гірко плакати та почала висловлювати сумнів. Дівчинка застерегла матір: "Мамо, чому ти плачеш, ти ж бо знаєш, що у вічності ми будемо разом? Хіба ти не говорила мені, що після нашої смертієднаємося з Богом у Небі, де набагато краще, ніж тут, на землі?" Мати замовчала після таких слів.

Ми тільки вісвяткували Паску. Великдень – день перемоги і день початку вічності для всіх, що вірять. Чи може така подія, яку дарує нам Ісус, залишити когось байдужим? Чи можемо ми стримати свої почуття і не вигукнути: "Спасибі Тобі, Переможцю! Браво, Ісусе! Ти – наше спасіння! У Тобі джерело життя! Через Твоє світло бачимо світло!"

Як християни, ми не повинні засмучуватися у ті миті, коли життя не складається, коли стоїмо перед випробуваннями. Наша віра, яку вічно шукає Ісус, повинна бути сильніша за ті миттєві труднощі в нашому житті. Ісус залишається вірним Своему Отцеві аж до самого кінця, так само і Мати, яка ні на мить не відхилилася від Хресної Дороги Свого Сина. Великдень є чітким слідом, який виведе нас просто на дорогу.

Не потрібно ставити під сумнів радість, зумовлену усвідомленням того, що після життєвої боротьби ми досягнемо вічності. Перемогу Ісуса над смертю ми повинні засвідчити у дійсності.

Будуть миті, а можливо вже були, коли під хрестом ми втрачали і силу, і бажання двигати

його. Гріхи притискають нас до землі і не пускають уперед. Саме заради цих грішників Ісус прийняв смерть, а вони повинні черпати натхнення із Його Воскресіння. Падіння людей не є кінцем, якщо ми хочемо йти поряд з Ісусом. Устати і йти вперед – завдання тих, які вірять, що вони разом з Ісусом дійдуть до вічності. Та, Хто йде разом з нами дорогою, – Богородиця, яка Своїми з'явами виявила Свою зацікавленість у тому, щоб ніхто не втратив мужності, а продовжував жити у славі перемоги Її Сина. Віра

ж – найголовніше. Віра цієї маленької дівчинки не втратила своєї сили навіть перед обличчям смерті.

"Любі діти!"

Сьогодні Я закликаю вас посвятитися Моєму Серцю і Серцю Мого Сина. І так ви з кожним днем ставатимете ближчими до Мене та спонукатимете один одного до святості. Таким чином, у ваших серцях пануватиме радість і ви станете носіями миру і любові.

Дякую, що відповіли на Мій заклик!"

(25 травня 2004 року)

Незнаний Бог

Перекази і рання християнська література передають враження про подорож св. Павла до Афін. Він, гнаний покликанням до проповідування, відвідав місто філософів. Павло сказав їм, що прийшов, аби поговорити з ними про те, що їм невідоме, власне кажучи, про незнаного Бога, в якого вони вірять, але котрого не знають. Позаяк філософи вважали, що знають усе, то зустріли його з недовірою. Але св. Павло нагадав їм про пам'ятник в Афінах, який було споруджено на честь "Незнаного Бога".

Св. Павло та інші Апостоли можуть приходити і в наш час з такими посланнями. З певністю можуть ставити нам запитання: чи знаємо ми нашого Бога, чи віримо в щось аб-

страктне, дуже далеко від нас, яке ми не можемо пізнати. Наш християнський Бог не є невідомим і далеким спостерігачем нашої реальності. Наш Бог – співучасник усіх наших учинків. Він – Бог, присутній серед нас, живий Бог.

У Меджугор'ї є багато людей, які пізнали Матір Божу і живого Бога. Тут вони зруйнували образ Бога, який лише карає і виносить вирoki, а пізнали Бога ласки, Бога, який любить нас попри все. З'яви

Матері Божої мають глибокий сенс. Людина зустрічає свого Бога. Бог перестає бути для неї невідомим, Він стає тим, Хто висловлюється через ласку в серці та вірі паломників.

Одна популярна книжка носить назву: "Зустріч із живим Богом". Це стало наче втіленням Меджугор'я. Віруючий, паломник, той, хто має благі наміри, опиняються тут перед відкритим Небом. Зміна способу життя та усвідомлення віри – плід, народжений зустрі-

ччю з Богом через Богородицю. Наша віра не є справою розуму чи пошуком рішення у філософії чи науці. Бог не є привілеєм теологів і Вчителів Церкви. **Бога пізнаємо серцем.** Тому ми повинні йти на зустріч Богові та знищити наших ідолів, божків та фальшиві образки. Бог знає нас досконало. Він вигравірував нас на Своїх долонях. А ми вписали Його у наші серця.

о. Маріо Кнезовіч

ПОСВЯТИМОСЯ СЕРЦЮ МАРІЇ ТА ІСУСА

Марія, Цариця миру, відкриває нині нам Своє материнське Серце і простими словами вказує нам на джерело життя.

Вона закликає нас посвятити себе Її Серцю і Серцю Її Сина. Матір закликає нас вступити у це об'єднання Сердець, щоб ми відчули, які важливі вони для нас і що вони готові діяти для нас. У посланні сказано: *"Любі діти! Я бажаю, щоб Серце Ісуса і Моє об'єдналося з вашими і наповнилися любов'ю і миром. Я хочу, щоб це місце було не лише місцем молитви, але й місцем, де зустрічаються серця"*. Лише поєднавшись із Їхніми Серцями, ми можемо зцілитися і спастися.

Мати Марія добре знає, яка найбільша і найтяжча хвороба нашого часу. Це не рак, і не СНІД, а невітлення мрій, незадоволення, страх утратити когось, кому ми потрібні. Тілес-

ні хвороби можуть бути виліковані з допомогою ліків, а в самотності, відчаї і безнадії допоможе лише любов Бога. Є багато тих, у кого голодне тіло, а ще більше – спрагла душа. Людина бідна без любові, а Бог – любов. Цю спрагу за Богом відчуваємо на кожному кроці. Людина напихає себе їжею і напоями, різною власністю, насолодами і впадає у таку велику залежність, від якої може звільнитися лише завдяки Ісусові. Він не обіцяє волю, а дає її.

Іншим можемо дати лише те, що маємо самі. Спершу ми повинні самі відчути любов Бога, а тільки тоді – давати її комусь. Через Марію Бог закликає нас до святості, а це означає до здоров'я, волі і миру. А коли людина відчуває, що не в змозі насолоджуватися цим на самоті, то йде до інших, аби і вони змогли відчути і пережити те, що прагне подарувати всім

безконечна любов Бога. Якщо любимо Бога достатньо, то повинні любити все, що походить від Нього. Лише так можна стати місіонером у своєму оточенні, родині, там, де Господь створив наше життя.

Тільки через самовіддачу Богові ми можемо відчути впевненість у собі. А ця віддача деколи може видатися і зреченням бажань і волі. Марія померла у Своїх бажаннях; Вона спорожніла, аби Бог зміг наповнити Її душу Собою. Цього навчає нас і Ісус у Своїй заповіді: "Хай не Моя, а Твоя воля буде" (Лк. 22, 42). Відмовитися від своїх бажань, аби Бог зміг утілити Свою волю – це радість.

Допоможемо і дозволимо Марії вести нас шляхом радості, аби Бог замешкав у нас і ми стали носіями Його миру і любові в нашому оточенні.

о. Любо Куртовіч

Діти Непорочної

ПРОЩА ДО МЕДЖУГОР'Я

(3 25 жовтня по 31 жовтня 2003 року)

Ми їхали через Угорщину, Сербію, Боснію-Герцоговину, проїжджали міста: Ніренхазе, Дебрецен, Олоршазе, Сегет, Рожки – Угорщина; Хорош, Суботиця, Новий сад – Сербія; Богатиць, Бієліна, Тузла, Сараєво, Мостар – Боснія і Герцеговина.

У Меджугор'ї 25 червня 1981 року Матінка Божа – Цариця Миру (так Вона Себе назвала) з'явилася шістьом дітям. І продовжує з'являтися до цього часу. Щодня Пресвята Діва приходить на Службу Богу за двадцять хвилин до початку, тобто о 17 годині 40 хвилин. У цей час припиняють відмовляти вервичку, настає тиша, через кілька хвилин починають співати пісні під музичний супровід, вітаючи Богородицю.

Щодня у церкві св. Якова відмовляють дві вервички до початку Служби Божої, згодом відправляють Службу Богу (о шостій годині вечора за місцевим часом), а після неї – знову вервичку. Перед Кивотом усі моляться три години так, як просить Матінка Божа. Це дуже вражає. Церкву обслуговують Отці Францисканці. Дуже багато паломників, з цілого світу, які люблять Бога і Матір Божу. Це – групи з Кореї, Англії, Італії, Німеччини тощо. Церква мовчить про появу Матінки Божої. Вона вважає, що слід розпочати дослідження після закінчення появ. Місцевий єпископ не вірить у появи та послання. Однак дуже багато отців відправляють Службу Богу. У храмі є 25 сповідальниць, де кожен має можливість висповідатися. Ми ходили зранку на Службу Богу, яку відправляли хорватською мовою. Ця мова зрозуміла, схожа на польську. Дякую Богу і Матінці Божій за прощі на Хресну Дорогу (Польща), тому що легше тепер на слух сприймати мову. В середу з десятої до одинадцятої години вечора відмовляються молитви за хворих. У п'ятницю – адорація.

Я вірю, що Матінка Божа там. У вівторок, 28 жовтня 2003 року, коли я вперше почула про те, що Марія приходить щодня до церкви о 17 годині 40 хвилин, це мене вразило. І я попросила Марію, щоб дозволила мені це відчувати. І саме за двадцять шоста навколо мене поширився запах троянд, і я подумала, що хтось має вервичку, яка пахне. Оглянувшись навкруги – всі мали звичайні вервички. Я відчувала цей запах постійно до кінця відправи, тобто аж до

*Пам'ятник Воскреслому Ісусові
у Меджугор'є*

восьмої години вечора. Дякую Марії за це. Після поїздки стараюся щоденно відмовляти цілу вервичку, хоча до цього мені було важко це робити. Така ласка Марії. Слава Богу за все! У Меджугор'ї, на горі, де з'явилася Матінка Божа (гора Подбрдо), місцеві жителі і паломники відмовлять вервичку там, де встановлені стації. Проходячи Хресну Дорогу на горі Подбрдо 27 жовтня, ми зустріли групу паломників з Кореї, що йшли босі по цій святій землі (напередодні похолодало: хоча в Меджугор'ї снігу не було, в Україні якраз випав перший сніг). Це дуже нас вразило. На горі Кріжавеч теж проходять Хресну Дорогу. На цій горі помер священник Славко Барбарич (кажуть, його серце розірвалося від любові до ближніх). Він повірив дітям, що їм являється Матінка Божа, опікувався ними в часи комунізму і

все робив для того, щоб це місце визнали святим. Ще одним чудом Меджугор'я є статуя Воскресіння Ісуса. З правої ноги Ісуса з коліна течуть сльози. Кожен паломник може до цієї крапельки Божої Любові доторкнутися і отримати великі ласки. Це надзвичайно! (Див. на ст. 13).

27 жовтня 2003 року

Наша група відвідала Міжнародний Центр реабілітації наркоманів у Меджугор'ї. Організацію наркоманів створено 20 років тому. Його заснувала п. Ельвіра, неосвічена жінка. У цьому будинку проживає 100 людей віком від 15 до 50 років. Вони належать до 20-ти різних національностей.

Свідчення одного із наркоманів: “Надмір грошей моїх батьків і брак любові в сім'ї зробив мене наркоманом”.

П. Ельвіра вважає: “Необхідно навчитися спілкуватися, говорити про себе, а ми говоримо про спорт, політику тощо”.

Отже необхідно:

- боротися з гординою;
- уміти слухати інших;
- бути спокійним;
- спілкуватися у вільний час;
- молитися цілою сім'єю;
- свідчити своїм життям, що ти – християнин;
- змушувати працювати розум і серце;
- вчитися вірити Богові.

Центр існує за рахунок пожертв, які отримує за свою працю: хлопці роблять вервички, образки. Щоденно відмовляють три таїнства – цілу вервицю. Одну вервицю – зранку, другу – в обід, третю – ввечері, одну з них відмовляють за Ельвіру. Але гроші витрачають не на одяг і не на їжу. Їх використовують для відкриття центрів в інших країнах. Усі повністю покладаються на ласку Божу щодо одягу та їди. Не має значення, ким є людина: сином президента чи ні. Тут існують єдині закони для всіх.

У цьому центрі всі дбають один про одного. Хлопці виходять із наркотичної кризи за три дні. Цьому сприяють: чай із трав, віра та велике терпіння людини, яка сюди приходить, або яку приводять батьки. Є люди, які трохи побудуть і тікають у світ, але потім повертаються. Ельвіра вчить, що кожен раз необхідно прощати і з любов'ю приймати їх назад. Там всі вільні. Ті, що живуть уже довше, допомагають тим, які приходять. Кожен ново-прибулий має вчителя, який йому допомагає знову

стати людиною, вчить тому, чому його не навчили батьки: прати шкарпетки, любити інших так, як інші люблять тебе тощо. Спочатку новоприбулі дивляться зверхньо на оточуючих, тому що **гроші роблять людину цинічною, гордою, егоїстичною**. Вони насміхаються над тими, хто їм допомагає, але пізніше змінюються. У Центрі хлопці спочатку отримують допомогу самі, а пізніше, змінившись і ставши людиною, допомагають іншим. Цей Міжнародний Центр урятував від смерті і безнадії багатьох молодих людей, які зрозуміли, що життя прекрасне лише з Богом.

28 жовтня 2003 року

Нашою опікункою в Меджугор'ї була п. Тереза, яка допомагає групам з України, Росії та Білорусії. Вона вже сім років у Меджугор'ї. Пані Тереза не бачила Матінки Божої, але вона вірить візіонерам і посвятила себе Богові.

Тереза розказала нам про візіонерів і те, що пережила власним серцем, що найбільше припало їй до душі: “**Потрібно посвятити себе Серцю Марії та Ісуса. Сказати: ”Я хочу допомагати Ісусові і Марії”. Потрібна сильна віра, отже, слід молитися за дар віри. Віра – це не інформація. Ми повинні своєю любов'ю (жертвою) притягувати інших до Бога – не словом, а ділом**”. Тереза, як і священники, в церкві звертається до Бога і Богородиці своїми словами, висловлює прохання, наприклад: “*Господи, Ісусе Христе, сьогодні я відкриваю Тобі своє серце, я прагну ввійти у Твій Спокій і отримати мир і зцілення душі. Допоможи мені побачити, що Любов є істинною суттю Твого Закону*”.

У Меджугор'ї Марія говорить: “**Я даю вам п'ять каменів проти Голіафа**” (проти злої сили):

- вервичку (молитися серцем);
- Євхаристію – Службу Божу;
- Біблію;
- піст;
- щомісячну сповідь.

Розглянемо детальніше “камені” Марії.

1. Молитва серцем. Необхідно запитувати, що нового в Ісуса, що Він хоче нам сказати. Христос відповідає на найменші запитання. Слід молитися з любові та для любові. Молитва закриває двері хатини і відкриває серце людини. Ісусові боляче, що ми не сприймаємо Його належно. Необхідно, щоб кожна молитва була зустріччю з Богом. Бог має бути

“Оаза миру”. Зустріч паломників зі Львова з гер Готфрідом (Австрія) в Меджугор’є, 30.10.2003 р.

на першому місці. І не треба нічого боятися. Необхідно вести інших людей до Бога. Це – дар і велика відповідальність. Матінка Божа в Меджугор’ї говорить: “Я приходжу, щоб вам сказати, що Бог існує, світ у великій кризі! **ЗУПИНІТЬСЯ!!!**” Вервиця – найсильніша зброя. *Рука Марії в нашій руці, коли ми тримаємо в руках вервицю і молимося!* Необхідно відмовляти щодня три таїнства (радісні, страсні та славні). Молитися серцем, молитися разом – це велика сила. Марія каже: “**Це – моя улюблена молитва. Я буду захищати вас**”. Необхідно промовляти: “**Нехай буде воля Твоя, Господи**”. *Бог хоче, щоб ми були щасливі вже тут, на землі. Він є між нами, Він є у нас*” Отож молимося з Марією: “Нехай буде мир на землі”.

2. Євхаристія – Служба Божа. Чудо – це Ісус у нашому серці. Інакше не буде сил, не буде радості. Потрібно жити Службою Божою, а після неї молитися 15 хвилин. Тоді людина, куди б не йшла, приносить Ісуса зі собою. Отже, ми повинні поклонятися Ісусу.

3. Біблія. Необхідно щоденно читати Біблію зранку. Читання Святого Письма – це розмова з

Ісусом, Бог тоді перебуває з нами. Якщо нас хтось образив, ми повинні простити.

4. Піст. Матінка Божа просить у середу й п’ятницю постити, споживаючи хліб і воду. Піст – звільнення серця від зайвого, приготування подарунка для Ісуса заради спасіння інших. Коли людина хвора, потрібно з любові до Бога відмовлятися (відрікатися) від улюблених речей.

5. Сповідь. Сповідь – свята, йду до сповіді, щоб стати святим, хочу бути досконалішою людиною. У житті будемо падати, але необхідно вставати, забувати гріхи. Статистика свідчить, що 70 % хворих потребують лише священників, а не лікарів, це дуже важливо сьогодні. **Необхідно запитувати священників, як іти вперед. Меджугор’є – це Вифлеєм.**

28 жовтня 2003 року. Зустріч з о. Любо Куртовічем.

“Молитва – це засіб, а не ціль. Меджугор’є – засіб”. Чому не прийняти всі засоби, які дає нам Бог? Коли Бог говорить, Він хоче, щоб ми слухали Його, слухали і розуміли. Богородиця не пропонує

термінового рішення, його не існує. Є шлях, про який говорить Бог. І цей шлях не заасфальтований, ми будемо падати на ньому. Послання Богородиці не прості, вони вимагають від нас дії, хочуть розбудити нас, щоб ми робили те, що Ісус у Гетсиманії: учні спали, а Він будив. Ми можемо не розуміти Богородиці. Для мене Богородиця – щось вище за мене. Вона не може замість нас жити, вірити, страждати, їсти. Найважче для людини – молитва. Молитвою боремося проти себе самих. Молитва і піст завжди поруч. Молитва – це не інформування Бога про те, що відбувається тут, на Землі, а вдосконалення самого себе. Якщо це не так, тоді ми повинні змінити молитву. Ніхто не може спасти. І Служба Божа також, тільки Ісус через Службу Божу. Ми можемо прийняти Святе Причастя, а Ісус може пройти мимо – і зустріч не відбудеться. Матінка Божа хоче, щоб ми ближче пізнали Ісуса, бо йдемо в депресії на Службу Божу. Не потрібно бути збоку, а обов'язково сповідатися (визнавати гріхи). Ісус не може бути у критичному стані, тому Бог посилає Матір, коли ми, християни, переживаємо кризу. Матінка Божа просить полюбити Ісуса в Євхаристії. Там Ісус

залишив Себе. **“Віддайтеся Богу – і Він буде ваш,”** – каже Мати Тереза. На запитання “Яка потрібна революція в церкві?” – Мати Тереза відповіла: “Я б змінила себе і вас. **Ми хочемо змінити інших, але ми можемо змінити лише себе**”, – вважала вона. Через нас Божа любов може прийти до інших. Через Святині у світі ми відчуваємо Бога. Ми можемо сказати: “Яке гарне послання Богородиці”. Але треба жити посланням. Ми можемо забути, що робила Богородиця, але не забудемо, як відчували себе поруч із Богородицею.

Меджуґор'є – це Тавор (гора Преображення). Тут легше молитися. З гори Тавор потрібно повертатися назад так, як Ісус з апостолами. Я бажаю вам повернутися з Богородицею в серці. Але важливо полюбити Богородицю, бо Вона любить тебе. **Ти приїхав, бо тебе люблять. Богородиця прийшла, щоб провадити.**

Бог вірить людині. Ісус вірить людині. Він дарує Себе їй не тому, що вона цього хоче.

Але люди поділили Церкву – це гріх. Богородиця вводить нас у церкву і захищає нас. Там де Марія, там – Дух Святий. Ми не повинні боятися, бо

Меджуґор'є. Гора Кріжавич. Місце смерті о. Славка Барбарича на Хресній Дорозі

відбуваються Божі справи. Меджугор'є – це знак, що Бог просить у людини допомоги, щоб віра з нашого розуму перейшла у серце. Хто не вірить, що не встане зранку, не лягає спати. Ми всі знаємо, що таке страх. Тому повинні промовляти: **“Я вірю Богові: чому я маю боятися?” Ми повинні віддати Богові себе, і все зміниться на добре.**

Вірити – означає йти за Ісусом. Віра – це вимога виконання. Потрібно покладатися на слова Бога, навіть як у нас під ногами вода, як у Петра. **Богородиця каже: “Хочу привести вас до Серця Ісусового”.**

Необхідно бути активним, створювати молитовні групи, допомагати один одному, спільно молитися, відкривати і читати Боже Слово, але робити це все з великою любов'ю. Студент запитав св. Франциска: **“Що потрібно зробити, щоб був мир на Землі?”** – **“Не гримати дверима”**, – почув у відповідь. Ми можемо істину сказати з любов'ю і без любові. Ніколи не потрібно осуджувати людину. А ми судимо – відштовхуємо і зло, і людину. Той хто чинить зло, вже осудив самого себе.

29 жовтня 2003 року. Зустріч груп з України та Німеччини з о. Йозо Зовко (с. Широкий Брег).

Село Широкий Брег розташоване в тридцятикілометровій зоні від Меджугор'я. У ньому знаходиться парафія і монастир ОО. Францисканців. У церкві Успіння Пресвятої Богородиці є мощі тридцяти мучеників, спалених за віру в Бога.

“Цей день важливий, якщо ви прийшли. Ми живемо на Землі і важливо, якою буде Земля твого Серця. У Меджугор'ї сповідують різні релігії. Але ми всі не можемо жити без Ісуса. Яка ціль життя? Матеріалізм – це щось менше, ніж хліб насущний. У що я вірю, про що я думаю – так і живу. Всі сучасні ідеології (напр. глобалізму тощо) – це ідеології без Бога. Тому Богородиця так довго з нами тут. Ми багато загубили: молодь, традиції. Єдиний шлях – це святість і навернення. Мати Тереза – бідна жінка, але цілий світ рівняється на неї, як на справжню християнку. В Кані Галилейській – радість. А хрест – перемога. Ми можемо навчитися від Христа дарувати любов, життя іншим. Ісус каже: “Дивіться на плоди. Якщо віриш – чому неслухняний? Я запрошую”. А ми не вміємо слухати. Нічого не може відбутися, якщо ми закриті. Треба відкритися Богові. Хто приїжджає в Меджугор'є – отримує благодать Божу. Треба тільки молитися, любити, постити. Інакше ти не зможеш зрозуміти Істину.

Можна знати Біблію і все про Меджугор'є, але це нічого не змінить. **Необхідно посвятитися Богородиці. Що це означає? Слід навернутися. Марія говорить: “Кожен потребує допомоги і вчиться в школі віри”. Ти не один – і це важливо. Можеш сказати: “Я читав Біблію”. Ну і що? Ніякого плоду.**

П'ять мільярдів людей на Землі не знають нічого про Бога. Що ти зробив, щоб наблизити до Бога інших? Хто вірує завдяки тобі? Це Послання Богородиці конкретне: “Я потребую серце, яке приносить плоди у цей час. Це – Мій час. Це – час Церкви, Святих. Життя без плоду – це життя без Євхаристії. Без тебе Бог не зможе спасти тебе. Разом ступають Благодать Божа і твоє “ТАК!” Богові. Через молитву можуть творитися чудеса. З вервицею можемо творити чудеса! Слід молитися вервицею серцем. Коли члени сім'ї моляться – вони залишаються разом”.

У Німеччині нема священиків у багатьох парафіях. Це погано. Потрібно молитися за священиків.

30 жовтня 2003 року. Зустріч у Будинку Милосердя (“Оаза Миру”) із с. Сарою Марією з Німеччини, яка перебуває в спільноті 12 років.

У цьому будинку 110 братів і сестер, які дали обіти, як в монастирі. Основний дім знаходиться в Італії. Тут запроваджений режим. О пів на шосту – підйом. Зразу відмовляють молитву “Ангел Господній...” (цю молитву відмовляють також о 12 годині дня). Посвята на цілий день. Вервиця. Протягом дня стараються перебувати в тиші. Під час обіду читають Боже Слово. Вервиця. Вечеря. Молитва і сон. Один раз у місяць цілу ніч – адорація. В четвер – адорація. У п'ятницю – Хресна Дорога.

Коли ми посвячуємося Богородиці, життя змінюється. Перше Послання Богородиці: “Мир, Мир, Мир”. А люди – без миру. Тому Матінка Божа приходить і каже: **“Ісус може подарувати Мир”.** Наше життя повинно приносити плоди. Тиха молитва допоможе нам пізнати, що Бог і Богородиця хочуть від нас. **Проща повинна принести плоди!**

Ціле життя потрібно вчитися віддатися повністю Богу Отцю і уповати на Нього.

Ірина Боднар

НАСЛІДУВАННЯ ХРИСТА

Колись у Петербурзькій художній академії знаходилась картина відомого російського художника Нестерова під назвою “Свята Росія”. Цей чудовий архітвір – типовий російський краєвид: горбиста місцевість, перервана сріблястими потоками, дороги, обсажені стрункими березами, а де-не-де – селянська хата, придорожна капличка, цибуляста баня церкви, а навколо натовпи людей.

На першому плані зображено церкву з відчиненою брамою, перед якою стоїть Христос у білій одежі й милується російським краєвидом і людьми, які поспішають до святині. Одні – вже близько і клякають біля Його стіп; інші здалека з тугою простягають до Нього руки і їхні обличчя ясніють надприродною радістю, яку дає Бог тим, котрі Його наслідують. Ця картина, яку можна роздивлятися годинами, наповнена надзвичайним чаром.

Але Христос обіцяв нам не радість, а “хрест”! “Коли хто хоче йти за Мною, нехай себе зрече, візьме на себе хрест свій і йде за Мною” (Лк. 9, 23), – сказав Господь. Однак стверджую, що наслідування Христа ошасливило, і навіть більше, наслідування дає людині єдине, правдиве щастя на землі! Що означає наслідувати Христа, чому і як ми повинні Його наслідувати; як станемо щасливими, наслідуючи Його, – ось питання, про які будемо розважати.

Чому ми повинні наслідувати Христа?

Якщо приглянутися до страшної боротьби, яку людство веде, щоби опановувати світ і поши-

Мал. Олени Шаховської, м.Львів

рювати культуру, зробимо висновок, що в тих намаганнях проявляється прагнення душі.

Для чого Нобель намагався ціною стількох людських жертв потрапити на Північний Полус? Чому людина прагне в космос? Для чого буде щораз вищі будинки? Для чого з кожним днем конструює щораз досконаліші двигуни? Для чого ми хочемо вільно рухатися в атмосфері і під водою? Для чого все це? Звідкіля

неспокій і туга за чимось більшим, вищим, швидшим, досконалішим? Частково змушує нас до цього боротьба за існування, вроджений інстинкт самозбереження.

Але чи тільки це? Ні!

Бажання і устремління, якими нас обдаровує Бог, пояснюють, чому людський дух тужить і неустанно прагне до Бога. Цю істину сформулював св. Павло: “Поки в тілі живемо, перебуваємо далеко від Господа” (II Кор. 5, 6). Такі безустанні пошуки Бога переростають тісні межі матеріальних вимог, спонукають нас прагнути до чогось вищого. Пригадаймо собі птахів, закритих у клітках, їхню тугу за волею: не маючи можливості дістатись на волю, сідають на найвищі щаблі і так виражають свою журбу за свободою. Ми неначе пливемо, як уламки, по бурхливих хвилях життя, але наш погляд спрямований у безконечний простір.

Христос являється спраглий душі і всім тим, що Його наслідують, обіцяє допомогти – розірвати матеріальні пута, які їх зв’язують. Наслідування Христа – найсильніший рушій, найвища вершина і найзапаморочливіша глибина!

Ісус потребує послідовників, які б не тільки слухали Його і захоплювалися Його наукою, але передусім наслідували Його, йшли за Ним Хресною Дорогою, повною трудів, терпінь, суперечностей, яка веде до Бога, до вічного щастя!

Христос для того прийшов на світ, став людиною, терпів та помер на Хресті, щоб ми в Ньому відродилися заново. Послухайте, що стверджує св. Павло: “Усе ж

Діти Непорочної

від Бога, який примирив нас із Собою через Христа і дав нам службу примирення” (II Кор. 5, 18).

У Христі ми відродилися!

У чому полягає наше відродження? У тісному з’єднанні з Ним (див. Рим. 6, 5). В інших листах св. Павло закликає: “...У Ньому перебувайте...” (Кол. 2, 6); доганяйте, “щоби Його схопити” (Фил. 3, 12). Святий закликає наслідувати Христа, щоби ми могли про себе сказати: “Я – розп’ятий з Христом. Живу вже не я, а живе Христос у мені” (Гал. 2, 19).

Найточніший вислів, який залишив про Себе Христос Господь, звучить так: “Я – Добрий Пастир. Добрий Пастир життя Своє за овець покладе” (Ів. 10, 11). Вірні так перейнялися цим висловом, що в багатьох іконах та інших творах мистецтва від зародження християнства аж до сьогодні представляють Христа як Доброго Пастиря. Відомий образ, на якому зображений Христос, що пасе ягнятка: одна заплуталась у терня, і Він старанно, з любов’ю звільняє її і бере на руки.

Цей образ зворушливий і сповнений надією! Скільки грішних душ молилось до Христа: “Господи, я – овечка, що заблукала. О, не залишай мене самого, візьми мене на Своє рамена, очисти і дозволь мені йти за Тобою!”

Помиляються ті, котрі твердять, що наслідування Христа відриває нас від Бога. Бог і душа становлять два наріжні камені християнства! Душа вже тут, на землі, повинна жити в Бозі, щоби у вічності повернутись до Нього. Тоді – Бог і душа єдині: ніщо не повинно заважати їхній злуці.

Хтось може запитати: чи Христос не стоїть на перешкоді до

з’єднання душі з Богом? Хіба це не приниження для Бога, що християни частіше згадують Христа Господа, ніж Бога Отця?

О, ні! Передусім тому, що Христос – правдивий Бог, друга Божо Особа. Якщо часто до Нього звертаємось, то тільки тому, що як Богочоловік Він нам ближчий, бо жив серед нас, ми оглядали Його, доторкалися до Нього, особисто з Ним спілкувалися. Щоб тіло Христа, правдивого Бога, не перешкоджало з’єднанню душі з Богом, наша віра делікатно усуває цю можливу перепону, вважаючи Христа Посередником, який єднає нас з Отцем Небесним і такими словами закінчує свої молитви: “Через Господа нашого Ісуса Христа, Сина Твого, Який з Тобою живе і царює, Бог на віки вічні...”

Те, що ми шукаємо Бога, і, прямуючи до Нього, наслідуємо Христа та повністю віддаємось Його опіці, не є згіршенням. Робимо це тому, що Христос у всьому від нас досконаліший. Історія підтверджує, що жив на землі Той, чиє існування було безперервною молитвою, неустанним виконанням Божої волі, Той, хто ні на хвилину не заперечив Його святу волю, хто навіть у хвилі смерті благав прощення наших гріхів. І Він звертається до нас: “Прийдіть до Мене всі втомлені й обтяжені, і Я облегшу вас” (Мт. 11, 28). Але “коли хто хоче йти за Мною, нехай себе зрече, візьме щодня на себе хрест свій і йде за Мною” (Лк. 9, 23). Тому ми повинні наслідувати Христа.

Тепер виникає наступне питання: як ми повинні наслідувати Христа?

Одного разу повідомили Олександрів Великому, що один з його

воїнів злякався, побачивши воюючого.

– Як тебе звати? – запитав вождь переляканого воїна.

– Олександр, – відповів той.

– Олександр? – перепитав здивований цісар.

– Чи знаєш, що і я ношу це ім’я? Отож перестань боятись або зміни ім’я.

Браття! Скільком людям Христос Господь міг би сказати те саме: “Не називай себе християнином або зміни своє життя!”

Основою християнства є не пустий звук, але праведне життя, повне жертв; християнство – це наслідування Ісуса, прагнення душі до досконалості у праці і боротьбі.

Мусимо зрозуміти, що наслідувати Христа важко. Йти за Ним – це вести неустанну боротьбу з грішними пристрастями за чистоту душі. Наслідувати Христа – це постійно остерігатися гріха, благодіяти про ласку Христа Господа і з неї черпати силу для чужання над собою. Наслідувати Христа – це жити Його настановою: “Чувайте й моліться, щоб не ввійшли у спокусу, бо дух бадьорий, але тіло немічне” (Мт. 26, 41). Господь також сказав: “Царство Небесне здобувається силою; і ті, що вживають силу, силоміць беруть його” (Мт. 11, 12). І знову: “Ніхто, що поклав руку на плуг і озирається назад, не здатний до Царства Божого” (Лк. 9, 62). Це просте твердження, але воно є невичерпним джерелом знань. Коли рільник оре, пильнує, щоб плуг ішов рівно, а якщо б оглядався щохвилини позади себе – криво зорав би. Добрим робітником на ріллі Христовій може бути тільки той, хто всю свою силу й увагу віддає формуванню душі. Лінивість, повільність,

озирання праворуч і ліворуч – служба Богові і гріхові – до добра не доведуть.

Христос хоче, щоб ми Його наслідували, вимагає від нас навіть більше: говорить, що жодні жертви є не надто великі, щоб

осягнути остаточну мету. Коли щось перешкоджає досягненню цього, то ми повинні усунути це: “І коли твоє праве око тебе спокушає, вирви його й кинь геть від себе: ліпше тобі, щоб один твій член загинув, аніж щоб усе твоє тіло вкинуто в пекло” (Мт. 5, 29).

Чи можна позбавити себе зору, рук? Ні. Христос Господь мав інше на думці, говорячи ті слова. Ми повинні відмовитись від приятелів, забав, читання, занять, знайомств – усього того, що поглинає нашу душу зі шкодою для вічного життя і веде нас до гріхів. Ми маємо відмовитися від матеріальних дібр, розірвати грішні знайомства, навіть якщо нам надзвичайно важко це зробити. Бо “яка користь людині, як світ цілий здобуде, а занапастить власну душу” (Мт. 16, 26).

У цьому полягає наслідування Христа!

Християнство зрозуміло це і не шкодувало жертв, щоб виконати в житті доручення Христа Господа. Про це свідчать слова св. Павла, який християнське життя порівнює зі спортивними змаганнями, твердить, що всі ми повинні налаштуватися на перемогу. Він так звертається до корінтян: “Хіба не знаєте, що ті, які біжать

на перегонах, біжать усі, але лиш один бере нагороду? Біжать так, щоб її осягнути! Кожний змагун стримується від усього; однак ті, щоб тлінний вінець здобути, а ми – нетлінний. Тож і я біжу, та не як навманці; веду кулачний бій, та не

минає, – то тим більше християни не повинні розчаровуватись життєвими труднощами і наслідувати Христа, щоб здобути вінець вічного життя.

Чи наслідування Христа віддаляє людину від світу?

Щойно процитовані слова св. Павла розвіюють помилкове уявлення про християнське життя. Людина часто чує, що наслідування Христа робить життя понурим, гірким, занадто поважним, що християнство ненавидить життя, робить його сумним, меланхолійним. Наскільки ці закиди правдиві?

Мусимо визнати, що християнство таврує і засуджує життя, яке зводиться виключно до земних справ. Хіба не зауважуємо, як спустошує непомірне “уживання життя”? Чи знаєте, які це має наслідки? Більшість людей розчаровані життям і не осягають його сенсу. Кожне створіння прагне до свого призначення, тільки людина протистоїть законам світобудови. Ніколи їжа, земні розкоші не були метою людського життя. Такий світогляд Церква не визнає.

Але визнається світогляд, гідний людини. Христос не осудив прав тіла, заробітку, але наголошує: “Чоловік житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих” (Мт. 4, 4). Іншими словами: позаяк душа вища за тіло, ми повинні дбати про її права.

Мета життя, яке гідне людини, – уподібнитися Богу, брати участь у Його житті. Можемо це осяг-

*Святе місце, де поховано тридцять мучеників
Отців Францисканців, розстріляних
югославськими комуністами (м. Широкий Брег,
неподалік від Меджугор'я)*

як повітря б'ючи, а умертвляю своє тіло і поневолюю, щоб, проповідуючи іншим, я сам, бува, не став непридатним” (І Кор. 9, 24-26).

Згідно з наукою св. Павла, християнське життя – це біг на змаганнях. Якщо спортсмени, готуючись до змагань, не шкодують жертв і зусиль, щоб здобути нагороду, славу, яка швидко

нути, віддавши свою волю в руки Божі, і здійсняться слова Христа: “Бо Царство Боже є між вами” (Лк. 17, 21). Часто запитують: “Для чого живе людина на землі?” Це проблема, якою кожний цікавиться, але чи знаходить задовільну відповідь? Тільки християнство: “Царство Боже не їжа і не пиття, а праведність, мир і радість у Святому Дусі. Хто так служить Христові, той Богові вгодний і людям до вподоби” (Рим. 14, 17-18).

Христос не твердить, що християнин не повинен турбуватися про добробут, занедбувати культуру, але забороняє занедбувати душу, здобуваючи матеріальні блага. Справді, дорога, якою йдуть послідовники Христа, є тяжкою, невідгладною, повною терпіння, але вона не є втечею від світу!

Наслідувати Христа важко. Він відкупив нас Своєю хресною смертю, і ми стали учасниками Його заслуг, але щоб Його найсвятіша Кров змила наші провини, мусимо з Ним співпрацювати для нашого спасіння. Якщо б не було Христа, марні були б наші старання, ми нічого не здобули б своєю працею. Але якщо ми не співпрацюємо з ласкою Христовою – даремно Він помер за нас на Хресті. Без води людина загине від спраги, але якщо вода вибрикуватиме перлистим каскадом і людина її не питиме, то також помре від спраги.

Так потрібно розуміти зусилля на шляху наслідування Христа. Людина залишилась людиною, християнство не змінило нашої природи: у нас є прагнення, знання, інстинкти, пристрасті, темперамент, почуття. Яке ж значення має відкуплення? Якщо ми хочемо, то з допомогою ласки Христової можемо панувати над со-

бою, бо ми не є невольниками своєї природи.

Для цього Христос за нас терпів і помер. Якщо дбатимемо про спасіння душі, то її чекає “вінок справедливості, що його того дня дасть мені Господь, справедливий Суддя” (II Тим. 4, 8).

Хто так уявляє християнське життя, ідею посвяти і самозаперечення, той зрозумів слова Йова: “Чи ж то життя людини на землі не служба?” (Йов. 7, 1) і не буде закидати Церкві, що християнство – ворог людського життя. Наслідування Христа вимагає жертви, володіння собою, але це не нищить нашу природу, навпаки, підносить її, убагороднює, робить корисною. Так само електрика не є нищівною силою, коли використовується для потреб людини.

Отож християнство каже нам дбати про душу, щоб ми не підлягали тілу як невольники, щоб ми вгамовували свої пристрасті, але воно не вважає тіло ворогом, а важливою складовою частиною людської природи. Св. Франциск Асизький слушно називає тіло “братом-ослом” – братом, а не ворогом, ослом, бо треба тримати його на повідку, як неслухняного звіра. Ось у чому сила наслідування Христа! На світі живе безліч багатих людей, що тішаться грошима, які є ціл्लю їхнього життя; гордяться ними, поклоняються славі, мають час на все, тільки забувають про Христа. Умирають в оточенні люблячих сердець, багатотисячний натовп віддає їм останню послугу, але за кілька років усі зовсім забувають про них.

“Отож, кажу і в Господі вас закликаю, щоб ви більш не поводились, як поводяться погани, що ходять у марноті свого ума, будучи запаморочені умом, далекі

від життя в Бозі із-за свого неумства, що є в них, та через зачерствілість свого серця” (Еф. 4, 17-18). “Отож, благаю вас я, Господній в’язень, поводитися достойно покликання, яким вас візвано” (Еф. 4, 1). “Хіба ж не знаєте, що ваше тіло – храм Святого Духа, який живе у вас? Його ви маєте від Бога, тож уже не належите до себе самих. Ви бо куплені високою ціною! Тож прославляйте Бога у вашому тілі” (I Кор. 6, 19-20).

Ось чудовий приклад наслідувати Христа.

* * *

Коли євреї поверталися з єгипетської неволі до обіцяної землі, зупинилися у Кадеш-місті, що на самому кордоні із землею едомитів. Мойсей вислав послів до їхнього короля, щоб дозволив євреям перейти через свою країну: “Дозволь нам, будь ласка, пройти через твою землю. Не будемо ми йти ні полями, ані виноградниками, і не питимемо води з криниць; ми перейдемо царським шляхом, не звертаючи ні направо, ні наліво, аж поки не перейдемо через твої границі” (Чис. 20, 17).

Так і ми маємо перейти через життя: не пити з отруйних джерел, не їсти заборонених овочів, не повертати ані вправо, ані вліво, але йти дорогою, вказаною Христом! “Тісні ті двері й вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що її знаходять” (Мт. 7, 14), – так сказав Христос?

Господи Ісусе! Допоможи нам ходити вузькою дорогою, щоб ми через тісну браму ввійшли до вічного життя.

о. Петро Герилук-Купчинський, ГСД

СПІВУЧАСТЬ У МУКАХ ХРИСТА

17-ого травня 2004 року Греко-Католицька Церква відсвяткувала сторічний ювілей з дня смерті Софії Шептицької, жінки, що подарувала галицькому суспільству двох визначних мужів – Митрополита Андрея Шептицького та священномученика Климентія, Унівського Архімандрита.

Родинним містом графині Софії є Львів, де вона появилася на світ 20-ого травня 1837 року. Софія Шептицька походить з роду Фредро. Її батько, Олександр Фредро, відомий в історії літератури як визначний польський драматург; мати Софії Фредро – представниця галицької інтелігенції. Тож не дивно, що постійність і дотримання християнських засад у родинному житті сім'ї Фредро позначились на житті та вихованні їхньої доньки Софії. Не менший вплив мали на неї й численні родичі та приятелі родини, які належали до різних суспільних та політичних прошарків Галичини.

У 1861-ому році Софія Фредро вийшла заміж за графа Івана Шептицького, вони мали семеро синів. Двоє з них, Степан та Юрій, померли, не доживши до зрілого віку. Залишилося п'ятеро: за них мати наполегливо молилася до Пресвятої Богородиці і прищеплювала їм християнські чесноти. Вона постійно виховувала своїх дітей у дусі відповідальності та посвяти Богові і ближньому. Тому кожен син графів Шептицьких поніс у світ світильник, запалений своєю матір'ю. У цьому світильнику палали доброта, любов, пошана, милосердя, послідовність у виконанні обов'язків свого стану. До цього долучились постійне відречення від гріха та праця над власним вдоскона-

ленням, ґрунтовні знання про суспільство та його потреби.

Великою драмою в родині Шептицьких стало покликання до духовного стану Романа Шептицького. Батько, Іван Шептицький, поставив своєму синові Роману вимогу, яку він повинен був виконати, перед тим, як вступити до монастиря. Мати глибоко переживала труднощі свого сина, пов'язані з цим, однак

Під час Богослужіння у Прилбичах

розуміла Романа і підтримувала його під час цього кількарічного випробування. Зрештою, те, що Роман відважився покинути латинський обряд, у якому був вихований, і перейти на бік знедоленого українського народу, для неї теж стало випробуванням. Однак Софія Шептицька зуміла пожертвувати свого сина Богові, не керуючись жодними особистими інтересами. Божу волю в житті своєї родини ставила понад усе. Згодом Митрополит Андрей Шептицький, указуючи на роль

матері у священничому покликанні, висловився так: ***“Кожен священник існує вже за двадцять років до свого народження. Він починається у своїй матері”.***

Щоденне життя Софії Шептицької, виконання обов'язків дружини і матері-християнки, свідчить про те, що жінка завжди має змогу і благословення згори наблизитися до Бога і наслідувати в усьому Пресвяту Богородицю, наскільки дозволяє її стан та умови життя. Зрештою, набожність до Богородиці та священномученика Йосафата були провідними у житті Шептицьких.

В одному зі своїх прозових творів графиня Шептицька описує свої роздуми у вигляді діалогу зі страждаючим Христом. Відповідаючи на скарги Софії, Ісус указує на Свої Страсті і дає їй зрозуміти, що життєвий шлях – це співучасть у Його Муках. Софія Шептицька була переконаною в тому, що людські страждання нагадують нам, у чому саме щастя людини, а життєві труднощі, які виникають, є випробуванням нашої любові та вірності Богу. Це свідчить про те, що духовним цінностям в житті Софії Шептицької належало основне місце.

Софія Шептицька з родини Фредро відома нашому суспільству не лише як берегиня духовних цінностей та обов'язків стану. Вона – талановита жінка своєї доби. З-під її пера вийшло чимало прозових творів (повісті, новели). Найкращим її твором вважають спомин ***“Молодість і покликання о. Романа Шептицького”***, що, на думку знавців, займає почесне місце у світовій мемуаристиці. Крім того, графиня Шептицька була обдарованою

Діти Непорочної

Прилбичі. Панахида за Софію Шептицьку

художницею, її образи прикрашали Господні храми, а портрети виставляли на виставці в Парижі.

Померла Софія Шептицька від важкої недуги – сухот, якими заразилася, доглядаючи хворих у селі. Родина Шептицьких утратила чудову дружину, виховательку і справжню матір, а Небо отримало в подарунок від галицької землі ще одну праведницю, що у своєму щоденному житті намагалася наслідувати Господа Ісуса Христа.

17-ого квітня 2004 року Божого з нагоди сторічного ювілею з дня смерті Софії Шептицької в с. Прилбичах на Яворівщині УГКЦ провела ювілейні заходи. Архієрейську Божественну Літургію разом з багатьма священиками відслужив Преосвященний Владика Володимир Війтишин, єпископ-коад'ютор Коломийсько-Чернівецької Єпархії УГКЦ. Опісля в родинній каплиці-усипальниці Фредро-Шептицьких відслужили Панахиду за упокій Софії Шептицької та членів її родини. О 16 годині в Яворові у будинку культури “Сокіл” відбувся вечір пам'яті “Родина Шептицьких –

взірець християнського виховання”. З доповідями виступили Голова Яворівської районної адміністрації Іван Карпа; депутат Верховної Ради України – Михайло Косів; доцент Лісотехнічного університету – Михайло Гайковський; Голова Патріаршої Комісії у справах Родини – Лілія Проців; Голова фундації ім. Патріарха Йосифа Сліпого м. Тернополя – Вадим Перець. Доповіді доповнила святкова академія з нагоди річниці смерті Софії Шептицької. На завершення учасники прочитали молитву Митрополита Андрея Шептицького до Пресвятої Богородиці. Отці, сестри, миряни, запрошені гості академії на чолі з Владикою Володимиром Війтишином процесійним ходом віднесли квіти до пам'ятника Митрополиту Андрею Шептицькому, який знаходиться у м. Яворові.

**Молитва до Найсвятішого
Серця Христового
Митрополита Андрея
Шептицького**

Найдостойніший любові, наймиліший Ісусе, днесь наново без

застереження посвячуюся Твоєму Божественному Серцю, Тобі посвячую моє тіло зі всіма змислами й душу зі всіма її властями; Тобі віддаю ціле моє існування. Посвячую Тобі мої думки й слова, і діла, і всі мої терпіння й праці, всі надії, потіхи й радості, а передусім Тобі посвячую своє бідне серце. Хай лишень Тебе одного любить, в огні Твоєї любові хай стане жертвою. Прийми, Ісусе улюблений, Обручнику моєї душі, моє бажання, хочу потішати Твоє Божественне Серце, хочу до Тебе навіки належати. Прийми мене в посідання, нехай не маю віднині іншої свободи, окрім свободи Тебе любити, нехай не маю іншого життя, лиш терпіти й умерти для Тебе. В Тобі я покладаю безмежне довір'я, по Твоєму безконечному милосерддю надіюся на прощення гріхів.

Віддаю в Твої руки всі мої журби, а передусім справу мого вічного спасіння. Обіцяю Тебе любити й Тебе почитати аж до останніх хвиль життя, обіцяю поширювати відповідно зі своїми силами почитання Твого Найсвятішого Серця.

Розпоряджайся мною, о мій Ісусе, згідно зі Своїм уподобанням; не хочу іншої нагороди, окрім Твоєї найбільшої слави й Твоєї Пресвятої любові.

Дай мені ту ласку, щоб я замешкав у Твоєму Божім Серці, тут хочу перебувати по всі дні мого життя, тут хочу жити до останнього мого подиху; і Ти, Христе, прийми в моєму серці місце перебування, місце відпочинку; лишімся так тісно злучені, щоб і колись я міг Тебе хвалити, любити й посідати на цілу вічність там, у небі, де буду навіки величати безконечне милосердя Твого Найсвятішого Серця. Амінь.

с. Володимира Максимів, ЧСВВ

ЧОМУ МАРІЯ ПЛАЧЕ?

(Продовження. Поч. у № 3–6, 2003 по № 1–2, 2004 р.)

**1985 рік, Наю
(Південна Корея)**

30 червня 1985 року Юлія Кім з Наю (Південна Корея) повернулася додому пізно ввечері й почала відмовляти вервицю за навернення грішників і за мешканців цього вбогого села. Коли промовила: “Свята Маріє, Матінко Божа, молися за нас, грішних, тепер і в годині нашої смерті”, то побачила, як з фігурки Матінки Божої почали спливати сльози. Від несподіванки голосно скрикнула. Наступного дня Юлія встала о шостій годині ранку і пішла подивитися на фігурку. Якщо попереднього дня сльози витікали лише з лівого ока, то тепер спливали і з правого. Це явище тривало біля трьох місяців.

Вістка про сльози Марії в Наю розійшлася дуже швидко, і великі натовпи людей стали прибувати сюди.

18 липня 1985 року Юлія почала отримувати послання від Марії та Ісуса.

Марія в Своїх посланнях показує дорогу духовного дитинства,

ва, котрею йшла св. Тереза від Дитятка Ісус.

Богородиця допомагає Юлії усвідомити, що наші молитви і дії, терпіння, прийняті добровільно, й покута заслуговують душам спасіння. Але все це необхідно жертвувати Ісусові та Марії з любов'ю і смиренням.

Марія просить Юлію про життя в послуші. Найвищу радість Богородиця відчуває тоді, коли Юлія добровільно приймає хоча б найменше терпіння. Окрім цього, Пресвята Діва дуже часто просить Юлію приєднуватися до Її терпіння, котрі Вона переносить унаслідок людських гріхів, особливо дітовбивства в лоні матері.

Марія сильно страждає через те, що багато людей відкидають Бога, залишаються байдужими до терпіння Її Сина, погорджують Нею, перебувають у стані ненависті, гордості, нечистоти, несправедливості...

Разом зі Своїм Сином Марія прагне спасти світ. Саме тому через Свої сльози хоче показати нам Свій біль.

У Своїх посланнях Цариця всесвіту звертає нашу увагу насамперед на вартість молитви і необхідність навернення. Послання Марії зовсім не суперечать науці Євангелії.

19 жовтня 1987 року Юлія після Служби Божої, яку священник відправив перед фігуркою Матінки Божої, що плаче кривавими сльозами, вперше впала в екстатичний стан і по-справжньому пережила терпіння Ісуса Христа. На її правій нозі появилися стигми і кров.

29 січня 1988 року Юлія знову переносить болі та терпіння Хрис-

та. На цей раз стигми з'являються на долонях. До цього часу Марія нагадувала нам про терпіння Свого Сина та Свої власні, вказувала на шлях навернення до Бога, дорогу освячення і співучасті у ділі спасіння. Тепер ми повинні єднатися з Нею та Ісусом, аби спасати всіх наших братів...

У неділю, 5 червня 1988 року, на свято Божого Тіла Ісус Христос з'явився Юлії під час вечірньої Служби Божої. Після прийняття св. Причастя вона відчула, як струмені крові наповнюють її уста... Впала в екстаз і побачила Ісуса, прибитого до Хреста, залитого Кров'ю... Ісус передав Юлії велике і дуже важливе послання. Потім відірвав Свою праву руку, прибиту до Хреста, і уділив її благословенство. Юлія перехрестилася, відкрила очі і побачила священика, який благословляє вірних укінці Служби Божої...

Послання Марії є духовним проводом для християн, скерованим до душ доброї волі, “малих душ”. Як добра Матір, Марія дарує перший імпульс, аби визволити душі з їхньої остиглості та духовного сну. Далі вказує їм дорогу, оживляючи їхню надію і довір'я, притягуючи їх до Себе.

Діти Непорочної

Потішає, зцілює і провадить за руку, допомагаючи витривати на дорозі покути, досконалості та святості. У такий спосіб Марія сприяє становленню душ, справжніх жертв любові. Послухаймо Її Саму: “Болить Мене Серце, ох, як болить Мене Серце! Вони бачать Мій кривавий піт і сльози, але говорять, що це – краплі води. Болить Мене неморальна регуляція зачаття. Запобігайте цьому через молитву в намірі осіб, які це чинять...” (18 липня 1985 року).

“Ох, доню Моя, глянь! Людські гріхи стають з дня на день щораз гірші й темрява огортає світ. Нема миру на світі, бо дуже багато родин – хворі. Супружжя, які поєдналися, щоб щасливо жити, розпадаються через брак любові та нездатності до прощення. Ненависть, жадібність, заздрість нищать сім’ї. Допоможи Мені відкрити Мої очі. Вони плачуть кривавими сльозами через зневаги, котрі наносять Мені. Осуши Мої сльози, які так довго спливають” (13 березня 1987 року).

Юлія Кім: “Побачила Ісуса на Хресті. Біля Нього стала Пресвята Діва, прекрасна, в небесному плащі та білих шатах, тримаючи в руках вервицю. Була наповнена смутком, плакала... Кров спливала з Його Ран, котрі Йому наносили постійно грішники. Ісус промовив: “Чи хтось зніме Мене з Хреста?”

“Відчула безмежний страх, – говорить Юлія, – коли почула, як Пресвята Діва зойкнула: “Оні!” Вона дивилася на Ісуса в терновому вінку: Він терпів жакливі болі, а вінок з кожним гріхом щораз глибше вбивався в Його скроні”.

Терпіння припинилися через годину, і Пресвята Діва делікатно сказала мені: “О Мої доні, скільки потрібно вам витерпіти! Мій Син

і Я втішаємося, коли закам’янілі серця починають м’якнути під впливом ваших терпінь, жертв і покути. Поглянь: світ котиться до загибелі, бо переповнений блудними ідеями. Мій Син постійно на Хресті через людську пиху, богуство песимістів, які віддаються несправедливості і зведенню, а також через егоїстів, які своєю облудною брехнею збезчестили багатьох. Знову звертаюся до вас із закликом, щоб не впала на вас кара третьої світової війни...” (29 січня 1989 року).

Юлія Кім з плачучою фігуркою Діви Марії

15 жовтня 1987 року Марія плакала через те, що люди зневажають Сповідь та Причастя. 27 червня Пресвята Діва сказала Юлії: “Не бійся, лише довіряйся Моїй Материнській владі, котра пробуджує сплячі душі. Пригортаю всі душі, які жалують за свої гріхи. Твоя любов повинна бути ревною. Любов може лише тоді палати і світити, коли черпає свою життєву силу в постійній жертві. Піклуйся про це постійно, щоб засліпити сатану. Складай як дар акти покути щочетверга

перед Найсвятішими Тайнами. Молися безперервно, щоб подолати зло супроти Господа, а також, щоб винагородити за зневаження Пресвятої Євхаристії.

27 червня 1993 року Юлія Кім записує: “На заклик Діви пішла до фігурки Марії, з котрої, починаючи з 24 листопада 1992 року, спливала пахуча олія. Під час молитви з паломниками зауважила, що фігурка залита пахучою олією. Запроменіло світло, і посеред нього я чула милий і солодкий голос Діви, незважаючи на те, що відбувається довкола мене: “Моя Доню! Мій Син, Ісус, дав Мені Петрові ключі від Неба. Хіба ж Його наступник не Папа? Моліться і жертвуйтеся за Папу, що є представником Мого Сина Ісуса. Він йде своєю дорогою, несучи важкий Хрест. Допомогайте Йому! Він пожертвував себе Мені, приймає Мене і любить Мене цілим серцем... він вже знає про мої послання. Це – послання зі сльозами, з Моїми кривавими сльозами, в ньому звертаюся в Корей до людства. Вчиню так, що особливий знак Моєї любові спливе на Папу, Мого улюбленого сина, якого бережу, як зіниці Своїх очей.

Безліч дітей цього світу занурюються в пустоту, прив’язуються до земних речей цього віку. Щоразу, коли грішать, забивають цвяхи в Господа, сильно втискають тернову корону в Нього і спричиняють витікання Його Крові.

Розповідай про те, що всі священики, які відправляють Службу Божу зі щирою любов’ю й духовно присутні на ній, повинні пояснювати важливість Святої Євхаристії всім Моїм дітям на світі”.

За матеріалами зарубіжної преси

СЕРЦЕ ЗА СЕРЦЕ

“Господь Бог подарував мені прекрасного, люблячого чоловіка. Прожили разом п'ятнадцять років. Минулого року він несподівано захворів і помер. Я залишилася з двома дітьми, однак моя любов до нього не погасла. Відчуваю духовну єдність з ним, щоденно молюся за нього. Вірю, що він з іншого світу мені допомагає. Віднедавна знайомі почали мені радити, щоб я вийшла вдруге заміж, бо в теперішній час не дуже-то просто бути самотній, виховувати двох дітей, дати їм належну освіту... Коли говорю їм, що хочу зберегти вірність своєму померлому чоловікові, то зустрічаю їхній подив... Чи вірність після смерті вже нічого не значить?”

Варвара з Д.

Якщо ми уважно звернемося до Святого Письма, то віднайдемо відповідь на це непросте запитання. Апостол Павло в Листі до Коринтян звертається до тих, хто овдовів: “Кажу ж нежонатим та вдовицям, що добре їм, коли зостануться, як я; але коли не можуть стриматися, нехай одружуються: ліпше одружитися, ніж розпалюватися” (1 Кор. 7, 8 – 9). Тут ап. Павло заохочує тих, хто овдовів, залишатися в стані вдівства, бо цей стан – добрий, гідний пошани. Проте далі він говорить: якщо людина не в змозі стриматися, то ліпше буде, якщо вона повторно вступить у шлюб і не грішитиме. Тому Церква не забороняє повторного шлюбу, однак заохочує до витривання у вірності. Історія Церкви свідчить, що упродовж віків було багато святих удів, які після смерті своїх чоловіків повністю присвячували своє життя своїм ближнім. Окрім того, вірність померлому чоловікові випливає з віри в те, що любов сильніша від смерті. Відхід чоловіка з цього світу не може бути перешкодою до витривання в подружній єдності. Присяга, складена перед Богом у церкві, запевнює зустріч померлого чоловіка в таємниці спілкування зі святими. Віримо, що померлий триває в Богові, який є самою Любов'ю. Віримо також, що релігійне життя, а особливо часте приступання до сповіді і св. Причастя, діла милосердя для ближніх зміцнюють цю любов, котра триватиме й у вічності. Дуже важливо у такий період життя навчитися менше слухати голоси ззовні, а більше – голос Божий в молитовній тиші, всередині свого серця.

* * *

“Жахливі речі відбуваються на світі, сумні речі відбуваються в Україні. Черговому випробуванню піддається наша віра в Бога, в людину, в справедливість, у сенс життя. Що робити, щоб не впасти, не зневіритися у житті, праці, любові та вірі?”

Іван з Я.

Спробуйте піднести голову і подивитися на світ даліше, вище, глибше. Спробуйте подивитися на світ очима Бога,

Прочани з с. Лапаївки у Страдчі

очима маленької дитини, а не очима кореспондентів щоденних газет і журналів, ведучих програм на зразок “Окна” і “Большая стирка”, різноманітних низькопробних шоу та серіалів... Постарайтеся знайти себе і виконувати свою роботу. Будьте щиріші зі своїми ближніми і виявите із здивуванням велику силу любові. Присвятіть більше часу своїм дітям, а не лише гонитві за грошиками: “Отець же ваш Небесний знає, що вам усе це потрібне. Шукайте перше Царство Боже та його справедливості, а все те вам докдадеться. Не журіться, отже, завтрашнім днем; завтрашній день турбуватиметься сам про себе. Доволі днєві його лиха” (Мт. 6, 31 – 34). Повірте, що людина потребує більше людини, ніж її багатства, слави, становища... Робім своє! Навіть тоді, як про це говорить Біблія, коли “нікчемність бере верх посеред людей”. Пам'ятайте, що не великі маніфести, акції, революції міняють обличчя землі, а люблячі серця.

Робімо своє! “Якщо станете тим, ким повинні бути, – говорить Святіший Отець Іван Павло II, – це означає, якщо впроваджуватимете безкомпромісно в життя своє християнство, будете в змозі запалити світ”.

Робімо своє! Ще не вмерла Україна – доки її любимо! Подивімся на героїчну любов Митрополита Андрея Шептицького до України. Він у не менш важкі часи, під час випробувань завжди дбав про високий духовний, культурний, економічний розвиток свого народу, про виховання і становлення еліти в усіх сферах суспільного життя і робив усе, що тільки було в його силах.

Діти Непорочної

Ще любов не померла, коли Господь Бог поруч з нами. Тим більше робімо своє! Ходячи по землі, тримаймося Бога. Молячись, не занедбуймо своїх щоденних обов'язків! Учімося садити троянди молитвою на вервиці і лопатою! Учімося молитися і працювати!

* * *

“Недавно загинув мій син. На нього наїхала машина. Що мені робити? Як мені бути з моїм боєм? Чи зможу я простити кривднику?”

Надія К. з Г.

Розуміємо Ваше горе і співчуваємо Вам. Щоб відповісти на Ваше запитання, хочемо навести приклад із

книжечки св. Альфонса Лігуорі “Величання Марії”, а потім ви самі мусите прислухатися до голосу Божого у вашому серці.

Одній відомій пані повідомили, що її єдиний син замордований а вбивця переховується в її власному палаці. І пані, пригадавши, що Марія простила катам смерть Свого Сина, постановила собі з любові до Пресвятої Диви простити вбивці Своєї дитини. І не лише простила, але навіть дала йому коня, гроші та одяг, щоб він зміг заховатися від суду справедливості. Невдовзі їй об'явився син і сказав, що він спасений за той її шляхетний вчинок. Пресвята Діва визволила його тут же із Чистилища. Якби не це, він мусив би довго терпіти, а тепер вступає до Неба.

ДИВЛЯЧИСЬ В ОЧІ ДІТЕЙ

Шановна редакціє! Звертається до вас звичайна людина. Донедавна я працювала вчителькою початкових класів. Цій роботі присвятила 18 років. Моє життя склалося так, що ні в дитинстві, ні в юності я не знала Бога. У 1989 році вперше переступила поріг Божого храму. До того я вірила у “світле комуністичне майбутнє” і все, що з ним пов'язане. І коли зрозуміла, що все це – велика брехня, фальш, коли почали спливати всі ті страшні події минулого з величезними людськими жертвами, мені здавалося, що моя душа не витримає. Тоді я ще не мала твердої віри в Бога, але Милосердя Боже – безмежне. З моєї душі почали виливатися рядки за рядками – вірші. Вони, напевно, рятували мене в той період. Моє духовне і особисте життя теж були нелегкими через відірваність від Божої Любові. Відбулось переосмислення всього. А з 2000 року я почала відчувати велике духовне піднесення і з моєї душі потекли пісні – це мої переживання, сльози каяття, молитви, подяка великій Божій Любові і Милосердю.

Моя душа відчуває докори сумління, бо нічого у цьому світі нашого нема. А тим, чим обдарував Господь, треба ділитися з людьми. Тим більше, що відчуваю, як прибувають духовні сили від пісень. Ці пісні допомагають мені підніматися знову і знову, якщо десь упаду.

Простіть мені, якщо написала щось не так. У глибині душі я відчула, що повинна згрупувати ці вірші-пісні під конкретними заголовками і подати в якесь релігійне видавництво. Одну рубрику я вже розробила. Назвала “Дивлячись в очі дітей”. Я не вмію красиво писати: говорю про те, що наболіло. Ні на чому не наполягаю, а здаю все на Божу Волю і Вашу.

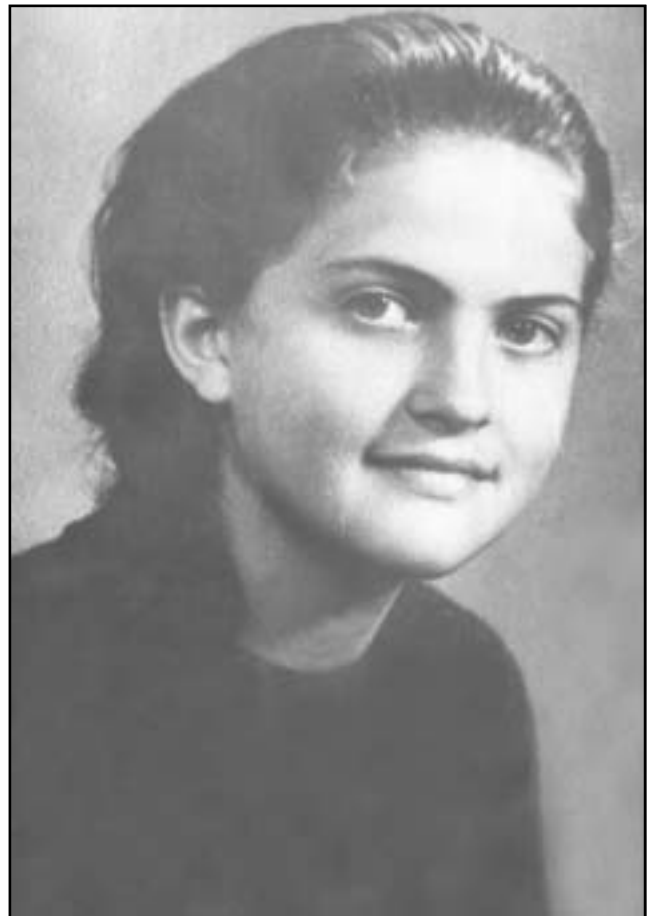
З повагою Людмила Опришко.

* * *

Хто, отже, стане малим, як ця дитина, той буде найбільшим у Небеснім Царстві. Хто приймає дитину в Моє ім'я, той Мене приймає.

А хто спокусить одного з тих малих, що вірують в Мене, такому було б ліпше, якби млинове жорно повішано йому на шию, і він був утоплений у глибині моря (Мт. 18, 4–6).

“Пустіть дітей, нехай ідуть до Мене; не бороніть їм: таких-бо Царство Боже.

Серія світлин: “Діти Галичини”, 70-ті рр., XX ст.

Істинно кажу вам: Хто Царства Божого не прийме як дитина, той не увійде до нього!" (Лк. 18, 16 – 17).

"...Потім узяв дитину, поставив її серед них і, обнявши її, каже до них: "Хто прийме одне з таких дитят в Моє Ім'я, – Мене прийматиме; а хто Мене прийматиме, – не Мене прийматиме, а Того, Хто послав Мене!" (Мк. 9, 36 – 37).

"Люблю синичку, – мовило хлоп'я, –
Люблю бабусю, маму, цуценя..."
В очах сія несхитна прямота
І щирість непідкупна, й доброта.

Я у полоні зоряних очей,
Нема ні днів спокійних, ні ночей,
Зрікаюся дорослих, їхніх "ідей"
Й шукаю тільки поглядів дітей.

В них теплота і щедрості зеніт,
До ніг маляти пада цілий світ.
Стою і в спазмах у душі німій
Благаю: будь таким і не старій!

Заповіт

Ти, земле, спиш? Я стукаю до тебе.
Тривожу нетривкий нервовий сон.
Мені до болю поспитати треба,
Чому цей світ такий хамелеон?
Я раз повірила, вже вірити не буду:
На мені черство ставили хрести.
Зростають діти. Їх від того бруду
Прошу тебе, о мати, захисти.
Віддам життя тобі, як буде треба,
За легкодухість грішную прости,
Молю і закликаю перед Небом:
Дітей малих од фальші захисти.
І піднялись землі припухлі віки,
Дрібний довкола гомін стих,
Здавалось: зупинились ріки
Й затряс дерева хворобливий сміх.
І облизавши пересохлі губи,
Земля прошепотіла на весь світ:
"Не треба стукати до мене, люди, –
Ось вам мій, материнський, заповіт:
Я породила вас лиш для своєї згуби,
Мені покути день і ніч нести,
Ви – братовбивці! Чорнії від бруду,
Самі на себе ставите хрести.
Образи вам й оскверни не забуду,
Ви в декорацію поставили ліси,
Поля, степи – ареною облуди.
Знущались з предковичної краси,
І пам'ятають небо, ріки, гори,
Як катували ви дітей малих,
Як падали в пашеку злого мору
Десятки, сотні, тисячі німих.

Мені зв'язали руки, стисли горло
І відібрали мій священний хліб.
Сказали, ніби я і Небо – вороги,
Й хамелеоном став кривавий світ.
Я проклинаю вас, окрадені, вбогі,
Зробили з мене сатанинську січ.
Покайтесь перед Небом й перед Богом,
Інакше це життя – хрестова ніч.
Зробили з мене ви жорстоку й хвору,
Вже смерть ступає сміло на поріг.
Не можу вам нічим зарадити в горі,
На мене забуття серпанок ліг.
Не в силах бачити вже більше крові,
Жадаю щастя, цвіту сотні літ.
Вже від духовного оберігайте мору
Своїх дітей – ось мій вам заповіт".
З очей старенької течуть гарячі сльози –
Нехай згорить у них фальшивий світ.
Заритий він глибоко у барлозі,
Та стука нам у груди заповіт.

Білокрилий Ангеле-Лебедю мого життя, як довго я Тебе шукала. Пройшли моє дитинство і юність. А Тебе все не було. Я шукала Тебе серед людей.

Та ось імперія зла розпалась. І я невпевнено переступила вперше поріг храму Божого. І Ти прилетів у моє життя, Білий Лебедю. Я зрозуміла, скільки завдала болю Тобі і собі. Моя душа плакала і просила прощення. І Твої ніжні крила огорнули її. Моє серце хотіло дуже багато Тобі сказати. Воно, як річка у повінь, було переповнене почуттями. Тоді із душі полилися пісні. Я дуже прошу Тебе, не покидай мене більше ніколи. Прийми ці пісні, як подяку мого маленького безталанного серця. Бажаю, щоб усі люди відшукали білого Ангела-Лебеда свого життя.

Прошу, о Лебедю, лети...

(пісня)

Дивлюсь у себе, хто я є?
Що суєта мене так б'є,
Щодня заводить і кусає,
Мов пес той лає, лає, лає...
І душу ломить, кришить болем...
А я все хочу із Тобою
О білий Лебедю, летіти,
Та щоб іще зі мною діти
Летіли суєті на зло.
Щоб білим цвітом зацвіло
Все, що в житті могло чорніти, –
Приспів:
Прошу, о Лебедю, лети,
Нехай не буде сліз ні в кого,
У сірих зойках суєти
Не забувай свого ти дому.
На білих крилах не зітри
Палітри кольорів небесних.

Ікона Корсунської Богородиці

Якщо в знеможі згаснеш ти,
В промінні Сонця знов воскреснеш.

Ми не заблудимо в світах
Й в холодній тьмі себе не згубим,
Коли великий білий птах
Хоча б у снах приходить й будить.
І ось не бачим сліз його,
То, може, скоро вже прозрієм.
О білий Лебедю, лети,
Хоч не для всіх, а вже зоріє.

Працюючи вчителем, я не хотіла, щоб ввірені мені діти колись зазнали такого болю, який я терпіла протягом багатьох років. Як могла, так доносила Слово Боже до них. Учила молитов, зокрема молитви на вервиці. Дивлячись у їхні очі, бачила бажання служити Богу, любов і тепло. Під час молитви ці ангелята, побиті гріхами свого роду і оточуючого грішного світу, світилися радістю. Як мені хотілося, щоб Діва Марія пригорнула до Себе ці невинні створіння, що несуть такі важкі хрести, щоб пригорнула діточок цілого світу. Тоді, у 2000 році, я і не здогадувалася, що Захисниця прийде й в Україну. Рятувати Своїх дітей. І

маємо вже святині – місця об'явлення Богородиці: на Закарпатті, Львівщині, Тернопільщині та в інших місцях. І я уявляю, що ціла Україна – той садочок, звідки починається відродження християнства і порятунок цілого світу.

Кланяємося і складаємо подяку Тобі, о Прещедра Дателько Життя. Вчини, Пресвята, чистими серця всіх людей, щоб стали вони Твоїми дітьми.

Радуйся, Маріє...

(пісня)

Присвячується дітям цілого світу

У моїм садочку настає світанок –
І спустився з Неба чарівний серпанок,
В золотистих барвах, сяючих перлинах –
І теплом омита кожна стеблина.

Приспів:

Радуйся, Маріє, чистая Леліє,
Ти в моїм садочку наймиліша мрія.
Піднімають личка змучені квіти,
З-під листочків жмурять свої очка діти.
Ти до них ступаєш, лагідно шепочеш,
Й діточки, як пташки, щебетати хочуть.

Приспів

Щиро у молитві ручки простягають
І покровом срібним Ти їх огортаєш,
Обтираєш слізки на листочках-личках –
І сміється щастя в променистих очках.

Приспів

Сонячна Леліє, Пресвята Маріє,
Радуйся серденькам, що про Тебе мріють.
Радуйся маленьким, що тебе благають,
І неначе квіти, душі відкривають.
В нашому садочку просять Тебе діти:
“Пригорни до себе діток всього світу”.
В нашому садочку місця усім буде,
Просим: схорони їх від страшною згуби.
Радуйся, Любове, Матінко Христова,
В нашому садочку буде всім чудово.
В нашому садочку наступив світанок,
Всі дерева й квіти огорнув серпанок.
Розцвіла Любові пишная Лілея,
То з Небес ступає Пресвята Марія.

Приспів:

Радуйся Маріє, сяюча Леліє,
В нашому садочку довгожданна мріє.

Наступна пісня присвячена Святій Марії Магдалині. Вона з ласки Божої вилилася з моєї душі, коли я роздумувала над долею наших дітей, молоді. Не один раз задавала собі питання: що буде з ними?

Свята Марія Магдалина подолала в собі гріх розпусти. Подолала, бо відчула велику любов до Ісуса Христа. Зараз людство тяжко уражене цим жажливим гріхом. Нечистий озброївся всіма засобами масової інформації, де відкрито,

*Церква Богоявлення Господнього
(с. Семушова, Сяноцький деканат)*

безсоромно пропагує гідь. Телевізійні передачі, газети, порнографічна література, оголеність на афішах, рекламах, упаковках товарів, одяга, запропонована сучасною модою, дискотеки і різноманітні розваги (навіть у школах проводять шоу, конкурси в усіляких “міс”) – усе спрямоване на те, щоб людина, а особливо молоде покоління, втрачало свою духовну і тілесну цноту.

Чому ж нечистий узявся так наполегливо працювати в цьому напрямку? Якось довелося читати у пресі, що американці спохватилися. Наука довела, що через розпусту у них великий процент населення – дебіли, які не можуть навчитися читати і рахувати до десяти. Атеїстична наука вже віднаходить корінь зла – відбувається виродження людини. Напевно, нам, звироднілим, треба доводити те, що вже давно сказав наш Творець і ввів у Закон. Як у Старому, так і в Новому Завіті сказано: “не перелюбствуй”.

Бо не треба великого розуму, щоб зрозуміти: якщо дівчина і хлопець йдуть під вінець не ангелами в плоті, то вони не зможуть породити благословенне Богом ангелатко. Чи може осквернена утроба, що мала зв’язок з кількома, а то й стратила дитя, вродити щось добре? Якщо зло й не падає зразу на дітей, то може спіткати внуків, правнуків. Хіба на каменищі, терні зростуть лілії? Чи може насіння, яке ми сіємо, уражене якоюсь хворобою чи гризунами, дати добрий урожай? От і народжуються діти, яких тягне не до святості, а до того, щоб бити, нищити, руйнувати, знущатися над кимось. Гріх поєднався з гріхом

– і породили вони подвійний гріх. Та й після цього поєднання є стільки зрад: кожна похитлива думка – це вже зрада. А ми хочемо, щоб наші діти були щасливими. Ми, батьки-християни, що будемо відповідати за своїх дітей перед Богом, спокійно вмикаємо телевизор і дивимось те, що пропонує нам нечистий – і діточки разом з нами. Наша дитина допізна десь пропадає, але ми зайняті своїм, бо на дитину немає часу. А то й зовсім виїжджаємо за кордон, спихнувши на дідуся, бабусю своє дитя. А ще чуємо самовпевнене: хай учаться, і я таким був. Чого навчаться наші діти на дискотеках, вулицях, у барах, парках? Жах обіймає душу: там процвітають пиятика, куриво, розпуста, сквернослів’я, нарешті – грабунки, вбивства, наркоманія.

Пишу це не для того, щоб когось засуджувати чи повчати. А тому, що болить мене душа за тих дітей, за свою дитину. І хочеться закликати: каймося, міняймо спосіб життя не словами, а прикладом: чистотою, покорою, виконанням Божих заповідей. Молімося до св. Катерини, покровительки дівочої та юначої долі, і хай моляться до неї наші діти. Молімося до св. Мартина, який, будучи юним і дуже красивим, не опустився до цього огидного гріха, а зберіг чистоту до кінця свого життя. Просімо святих Марію Єгипетську і Марію Магдалину, щоб допомогли нам і нашим діточкам побороти цю нечесть.

Пісня

Присвячується святій Марії Магдалині

В отчім саду прекрасна, мов перлина,

Купалась в сонці й вранішній росі

Безсмертна Квітка Магдалина,

Що нею милувались всі.

І не знаходячи у тім провини,

Молодики йшли навпростець:

Нектар надпили з Квітки-Магдалини,

Порушивши її святий вінець.

Думала Квітка: тим вона щаслива,

Щоб віддавати всім свою красу,

Була безпечна, легковажно-юна,

По плечах розпускаючи косу.

Та йшов дорогою Ісус-Учитель –

Ясне чоло, усмішка чарівна.

І простягала всім невинні квіти

Любов Його небесно-неземна.

І бігли вслід за Ним веселі діти,

І плакав вдячно бідний люд,

І розкрив крила, щоби полетіти

Лебедиків весняний хоровод.

Й згадала раптом Магдалина

Своє життя, дитинство у садку,

Й полились струменем сльози

На розпашілу соромом щоку.

Й упала в пил Марія Магдалина

У каятті сердечнім і палкім

Й зустріла ніжність Бога-Сина

У погляді пречисто-голубім.

Він гладив їй розплетені коси,
 Прощав без докорів усе,
 Й співало щастя так дзвінкоголосо,
 Що лиш Йому в дар серце принесла.
 Любов свою усю беззастережно
 Букетами складала біля стіп,
 Пішла за Ним в життя безмежне,
 І дивувався тому безликий світ.
 І тикали у серце Магдалини,
 Що лиш Йому так щедро розцвіло,
 І вона йшла... І білі Серафими
 Вінчали співом втомлене чоло.
 Й не думалось тоді ще Магдалині,
 Що Очі ті, де Неба чистота,
 Залиті Кров'ю від вінка тернини,
 Дивитись будуть в муках із Хреста.
 Здавались сном жакливі ці години,
 А світ не світ, а тільки – пустота.
 “Раввуні мій! О, що вони зробили!” –
 Причинною все рвалась до Хреста.
 Брутально щось кричала їм сторожа,
 Та все хиталося у чорній млі.
 Вмлівала з болю й горя Мати Божа
 І билась Магдалина по землі.
 Клячала Мати Божа у стражданні,
 Погрози слались в гніві і клятьбі,
 А Магдалина в стогонах й волюваннях
 Волосся тоскно рвала на собі.
 Ці сльози співчуття дорожчіні
 Ти увінчав у торжестві Своїм,
 І постаючи з мертвих у Воскресінні,
 Найпершою помилював її.
 Прекрасная Маріє Магдалино,
 Цвітеш щасливо в Божому Саду
 І стережеш душі цноту й невинність,
 До тебе я думками все іду.
 Навчи мене, Маріє Магдалино,
 Любов'ю самозречення цвісти
 Й достойною Любові Бога Сина,
 Як ти йшла, усім за Ним іти.

Я дякую Богу, що Він подарував мені сина, довірив мені його душу. Ця дитина народилася, коли моє серце було далеко від Господа. Як зараз пам'ятаю, якими недобрими іграшками бавився мій синок, а очі часто прикипали до телевізора, де показували не мультфільми, а страхіття. І ще було багато негативного. Тому зараз мені нелегко його виховувати, крім того, оточення – дуже важке. Нема належного розуміння навіть у родині. І я дуже прошу в Бога, щоб дав мені терпеливості, сили, любові, щоб я могла виховати сина справжнім християнином. Прошу, Господи, прости мені гріхи минулі і теперішні, очисти мою душу і душу моєї дитини від усякої скверни.

Прошу Тебе, Господи, не тільки за свою дитину, а й за всіх дітей. Сповни їхні маленькі душі Своєю Благодаттю і допоможи дійти до Тебе.

Я добре розумію, кожна дитина – як та перлина, але її не ізолюєш. Треба, щоб вона усвідомила, що добре, а що зле. І запрагнула сама жити праведно. Потрібно, щоб засади християнства не тільки зберігалися в її пам'яті, а стали переконанням, способом життя.

Настанови матері

Якщо тобі захочеться колись
 Судити про чужі провини,
 Згадай себе у цій долині,
 Чи не спіткнувся серед негод й спекот,
 Чи не ламав гілок калини,
 А може, зупинив політ пташини,
 Щоб душу, втомлену гріхом, розкути,
 На себе наклада мовчазності покуту.

Якщо тобі захочеться когось
 У буреломі-гніві гнути чи ламати,
 Збагни: нещасний то
 Й нещасна його мати.
 За їхню долю помолися, сину,
 Молитва сонцем в небо злине,
 Омие їх від гіркості полину
 Й сторицею прийде твоєї дитині.

Якщо тобі захочеться колись
 Себе жаліти й тяжко ображатись,
 То уяви собі Христа розп'ятим.
 Умийся тихою сльозою
 І пам'ятай: Він йде з тобою,
 Щоби на зло добром відповідати,
 То стережися, сину, здачу віддавати,
 На когось помсти руку піднімати.

Якщо тобі захочеться колись
 Від ліни на шляху лежати,
 Прокинься, згадай, що мусиш ти стояти.
 Хоч всі навколо будуть спати,
 Ти мусиш йти їх піднімати,
 То ж вчасно, сину, схаменись —
 На приклад злий ніколи не дивись.

Якщо тобі прийде в думках колись,
 Що треба жити і для себе,

То подивись тоді в просторі Небо,
Відчуй усю Любов Його і Вись.
Любов'ю, сину, світ оцей творивсь,
Тільки любов'ю він спроможний жити,
То ж вчися й ти усіх і все любити
І не собі, Любові лиш корись.

* * *

Мов перелогі, душі зорані у нас,
А що засіяно? Що буде ще сходити?
Ми пристосованці, ми пустодзвону діти,
Фальшивих слів і вицвілих прикрас.
Як страшно пожинати ці плоди,
Від аномалій скорчені, згрубілі,
Їм не кінець, вони для того зріли,
Щоби мільйонитись і полишити сліди.
Найкраще місце їм: під сонцем пийте воду!
Дивись, їдкі плоди дістали пишну вроду,
Плетуть, плетуть коріння сіті мертв'яні
І душать паростки від рідної землі.
Слабкі ви, паростки, щоби ту сіть здолати,
Земля стражденна, на Хресті розп'ята,
Годує покручів! Й криваві правлять тризни
Вампіри і запроданці Вітчизни.
Вже фальш засіяли в тобі, в мені —
Росте зело, вбиває в нас Людину!
Палім його до низької стерні!
Палім стерню! До кореня хай згине!
В святім вогні очиститься земля,
І з попелу воскресне інша сила.
Нам бур'яни й трутизна не рідня,
Бо не для зради мати нас зродила!
Росте зело, які то дасть плоди?
Не жди, ні миті вже не жди...

Молитва матері

Благословіть, святі пороги,
Із дому отчого дорогу,
На щастя, на велику путь,
Хай дні блаженні спів несуть.
Хай без утоми, без тривоги
Твоя простелеться ріка
І мудрість Сонця проліта
Над головою ореолом.
Нехай вершиною і долом
Під ночі й дня гінким покровом
Сонячний вітер обпіка
І, наче ліки, гоїть рани.
Хай думи плідними рядами
Встають із чистого чола
Й лягають в душі озерцями,
І відбивають світло зримає.
Хай милосердні Херувими
Схиляють в ширості серця
До тебе, добрая дитино.

Хай небезпека з світу згине
Для тебе, о моя дитино.

Людмила Опришко

“ВЕРТАЙТЕСЬ, ПОКИ НЕ ПІЗНО!”

Хресна Дорога за участю духовенства та вірних Галицького деканату – це одна з найкращих традицій, яка практикується в Галичі впродовж багатьох років. Її чекають дівчата і молодь, вона зцілює і наповнює надією тих, що впали, бо вона – підтримка вдів і сиріт. Хресна Дорога дуже правдиво віддзеркалює наше життя і дає нагоду пізнати, хто і які ми на нашому життєвому шляху.

Саме тому на майдан Різдва, біля церкви, приходять тисячі людей з молитвою в очікуванні чуда в своїх душах.

У вступному слові о. Юрій Винник сказав, що Хресна Дорога є настільки давня, як і людство. Вона бо ввійшла в наше життя ще на зорі людської цивілізації разом з первородним гріхом. Суть же гріха полягала в тому, що людина відмовилася від життя, в якому Бог хотів ошчасливити її.

Церковний хор розпочав пісню “Під Хрест Твій стаю”. Священники взяли хрест на свої рамена. Для священника несення хреста – це покликання. “Коли хто хоче йти за Мною, – каже Ісус, – хай зречеться себе самого, візьме на себе свій хрест і йде слідом за Мною”. Отже, немає священства без терпіння і жертви. Священник – це той, хто має нести тягар інших у терпеливості і без нарікань; це той слуга, який не “більший від свого пана”. Сьогодні це дуже важлива наука для цілої Церкви, котру хоче пригадати Господь.

Під час Хресної Дороги хрест несли працівники адміністрації міста та району, вчителі, лікарі, студентська молодь, матері та вдови. Кожен, хто його ніс, глибоко відчував, наскільки необхідна нам Хресна Дорога у сьогоднішніх умовах праці і життя. Христос приходить до нас в особі хворого, бідного. Допитливими очима дитини Він дивиться нам у вічі. Ісус страждає з кожним, хто голодний, спраглий, зраджений...

Слово Боже спонукає людину жити в правді. Хто шукає правди, того вона визволяє. Хто говорить, що він грішний – мовить правду. Хто говорить, що без гріха – мовить неправду. Через священників, що виголошували проповіді, промовляв до людей Господь. Промовляв без претензій і осудження. Хто дуже бажав, міг відчутти цей тихий голос Ісуса.

Немає більшого чуда, як побачити свої гріхи і навернутися до Бога. Це – найбільше чудо, яке Господь палко прагне здійснити в наших серцях.

У завершальній промові отець-мітрат Василь Завірач пригадав гасло, під яким щороку проходить Хресна Дорога. Ці слова написані на хресті і їх продовжує промовляти Господь: “Сини і доні, вертайтеся! Вертайтеся, поки не пізно. Я буду вас чекати при дверях, що ведуть у життя!”

Хресна Дорога підійшла до кінця. Вірні отримали повний відпуст і поспішили віднести додому світло Божої ласки, причасниками якої стали самі.

Учасники Хресної Дороги

Діти Непорочної

ТРИ ДНІ ТЕМРЯВИ

Читачі нашого інформаційного бюлетня можуть пригадати мою історію навернення до Католицької Церкви, що була надрукована у березні 2003 року, а також мою історію зустрічі з братом-францисканцем Девідом Лопезом. Я пригадав про це, бо дуже багато корисного для наслідування у меджугорському досвіді бр. Девіда, який там отримав дар внутрішнього спілкування з Ісусом і Марією.

Я вперше зустрів бр. Девіда в січні 1990 року під час довготривалої подорожі через штат Техас у маленькому містечку на техасько-мексиканському кордоні, що зветься Веслако (Weslaco). Він власне живе на хуторі під назвою Ель-Ранчіло (EL Rancho), в усамітненні, у місці, що отримало назву *“Наша Владичиця ніжності”*.

Будучи францисканцем 18 років, Девід керує там маленьким реколекційним будинком, що також служить пристанищем для нелегалів, надаючи їм щедру допомогу в їжі, ночівлі, молитві. Вражає те, що Девід має церебральний параліч, через який йому важко ходити. Незважаючи на цю хворобу, Девід самостійно керує реколекційним будинком.

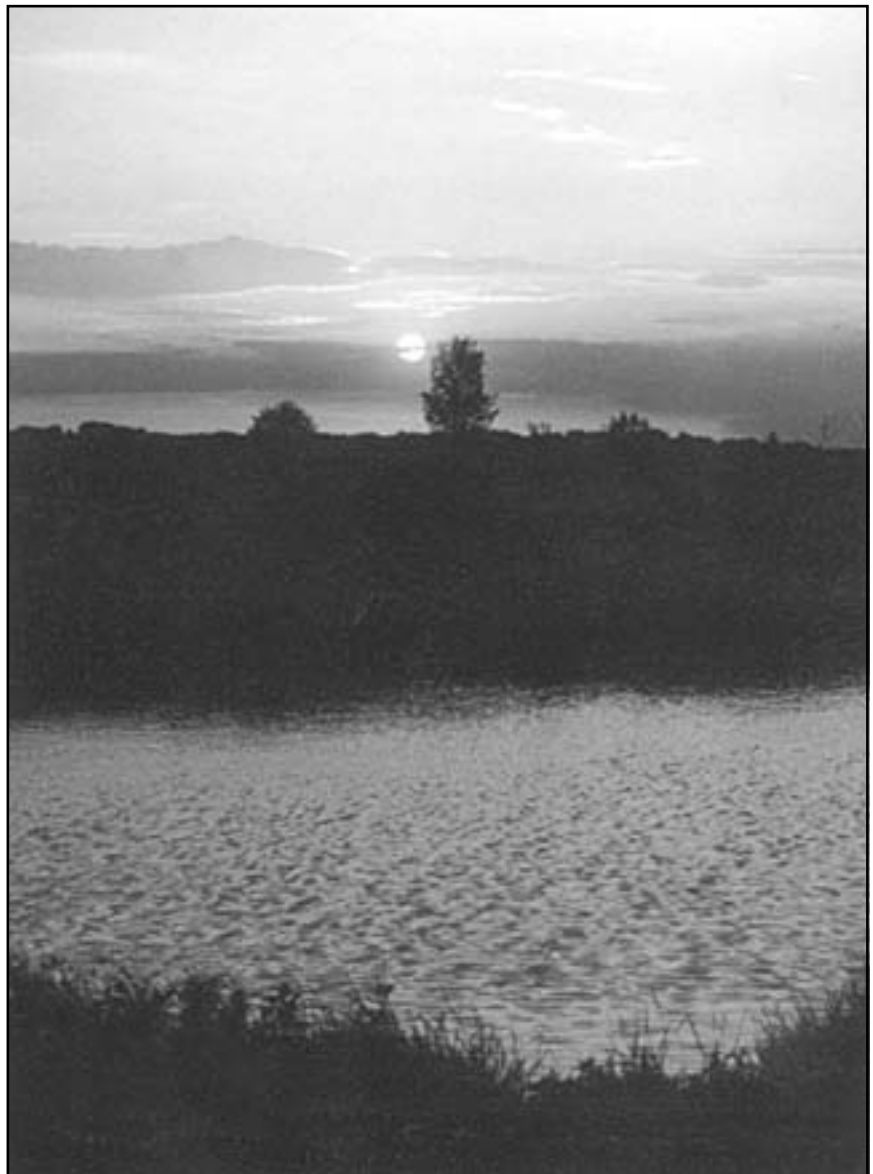
Однак улаштування притулку для емігрантів – це ще не найголовніше в місії бр. Девіда, котра зародилася під час його першої прощі до Меджугор'я в 1987 році.

Особисто я, звичайно, уникаю думок або розмов про десять таємниць Меджугор'я або про тяжку кару, яка має прийти, посиляючись на провісників. Прочи-

тавши книгу о. Альберта Геберта *“Три дні темряви: пророцтва святих і візіонерів”*, я молився дуже сильно. Оскільки це стоїть у прийдешніх часів, то моєю місією стало поширення Доброї Новини – Євангелії Ісуса Христа, яка, як відчуваю, є душею меджугорських послань нашої Владичиці.

Утім, ми не можемо ігнорувати важливість послань нашої Вла-

дичиці. Марія постійно заохочує нас усіх до молитви серцем і готує до того, що надходить. Цей заклик повторюється постійно майже у кожному місячному посланні. Також Марія просить, щоб ми молилися і наповнювали свої серця миром, а не розпачем і смутком. Будь ласка, пам'ятайте про це, читаючи те, про що звітує бр. Девід.

Три дні темряви Велике покарання

14 серпня 1987 року я знаходився в кімнаті з'яв, коли Діва Марія об'являлася провидицям, із задоволенням передавав дівчатам прохання і релігійні предмети багатьох людей для Богородиці. Незважаючи на цей привілей, усе це було не таке важливе, як об'явлення Владичиці.

Після з'яви Марії провидиці повідомили всім присутнім, що Пресвята Діва промовлятиме до них увечері на горі Кріжевач. Пізніше, того ж вечора, багато людей приєдналося до них, коли вони сходили на гору. Я не піднімався сам до 15 серпня. А того дня о 2 годині ночі зі своїм другом о. Едвардом Віллою пішов на гору Кріжевач. Я здолав тільки половину шляху, тому що сходження було дуже важким для мене. До підняття я відмовив 15 десятків на вервиці. Це правило, котрого я дотримуюся щоденно. На горі я розмовляв з людьми, які проходили повз мене. Мій товариш о. Едвард продовжив шлях сам. Я був там понад дві години.

Коли мій приятель зійшов униз, ми пішли на ранішню Літургію англійською мовою в церкві св. Якова. Опісля повернулися до сім'ї, в котрій проживали. Невдовзі о. Едвард пішов знову на вершину гори, і я залишився вдома сам.

Коли я був на горі того ранку, то чув від людей, що Діва Марія проголосила провидицям, що люди, які на свято Успіння будуть на місці з'яв, отримають особливі дари і ласки. Поки я перебував у кімнаті, то молився про це. Однак я вважав, що мені не потрібно виходити з кімнати, бо, мабуть, так хоче і Сама Марія. Мені здалося, що в моєму серці про-

лунав голос: "Яку причину Я можу мати, щоб не бажати тебе бачити?" У сім'ї, в якій ми замешкали в Меджугор'ї, перебував таксист. Він став моїм товаришем і сказав мені: "Не йди до нікого іншого, я відвезу тебе будькуди і за це не братиму грошей". Таким чином, я сказав до Пречистої Діви: "Якщо водій повернеться вчасно по мене, щоб іти на місце з'яв, я піду, якщо ні, не піду."

Таксист приїхав вчасно і запитав мене, чи я не хотів би піти до кімнати. Я відповів, що так.

Коли я прибув на місце з'яв Богородиці, друзі дали мені розкладне крісло. Я сів біля вікна кімнати, де відбуваються появи, і почав відмовляти з людьми вервичку. О 6-й годині вечора я побачив провидців, які входили до кімнати.

Ми почали відмовляти четверте Страсне Таїнство, коли я несподівано втратив свідомість: перестав усе бачити і чути. Єдине, що можу згадати, – це присутність Пречистої Діви. Я чув її голос, солодкий голос мудрої і милої жінки. Вона говорила до мене англійською мовою, але я не бачив її. Ні, я не стверджую, що Вона мені привиділася. Слова послання і те, що я відчув, налякали мене, але на мене нагнали страх не самі слова, а відповідальність, яку Діва поклала на мене. Я знав, якщо Богородиця дає послання, то зобов'язує розповсюджувати їх. Це зумовлює переслідування провидців. Через те я відмовився слухати, продовжуючи молитву на вервиці, але Марія не переставала говорити і не дозволяла мені молитися.

Коли Вона закінчила, я швидко встав з крісла, знайшов водія, і він відвіз мене назад додому. Там я почав молитися вголос, тому що

не хотів слухати внутрішній голос, хоча знав, що те, що зі мною трапилося, – реальність. Через півгодини прийшов мій товариш о. Вілла, і я розказав йому про послання, яке отримав. Він запитав мене, чи я читав книжку "Три дні темряви", але я про неї ніколи не чув. Тоді о. Вілла сказав: "Ти все описуєш точно так, як у цій книжці".

Спочатку я подаю послання Діви Марії, а потім – мої враження від послань та іншу інформацію від Богородиці про те, що має статися.

бр. Девід Лопез, О.С.Ф

Послання Благословенної Діви Марії бр. Девіду

Не бійся трьох днів темряви, які прийдуть на землю, тому що ті, що живуть Моїми посланнями і перебувають у постійній внутрішній молитві, будуть попереджені внутрішнім голосом за три дні до їхньої появи.

Мої діти повинні продовжувати молитися і каятися за свої гріхи, молитися щораз більше, як Я раджу це робити. Їм слід придбати свячену воду та посвячені предмети, плекати особливе набоженство до Найсвятішого Серця Ісуса, завжди тримати перед образом засвічену лампадку.

Мої діти повинні задовольнятися лише тим, що необхідне для життя, і бути менш залежними від матеріальних дібр. Священники повинні не тільки піклуватися особистим молитовним життям парафіян, але й розвивати їхнє внутрішнє молитовне життя. Так само їм слід уникати будького, хто говорить про революцію чи повстання. Ті, хто розмовляють про революцію і повстання, – учні антихриста.

Я сумую через те, що посвячені Богу особи на Заході відкидають знаки своєї посвяти Господеві. Сатана особливо спокушатиме їх, і вони не зможуть протистояти його духовним і фізичним нападам. Ці люди повинні повернутися до життя у святості та послуху Ісусові Христові, Моєму Синові.

Не бійтеся нічого і нікого. Будьте наповнені Божою любов'ю, молячись, читаючи Святе Письмо і приймаючи Святі Тайни. Я буду з вами під час страждань, Мої діти зможуть призвати Мене для свого надійного захисту.

Ті, які борються, щоб перемогти особистий гріх, який неодноразово повторювали, не повинні впадати у відчай, тому що Бог зважить на їхні бажання і намагання побороти свої гріхи. Ідіть з миром Божим!

Враження бр. Девіда від інформації, яку надала йому Благословенна Діва Марія

Протягом цих трьох днів темряви ні один демон не залишиться в пеклі. Всі будуть на Землі. Ці три дні будуть такими темними, що ми не зможемо побачити свої власні руки.

За цей час усі, які не перебуватимуть в стані ласки, помруть від переляку, побачивши жадливіх демонів. Діва сказала мені закрити всі двері та вікна і не відповідати нікому, хто кликатиме з надвору. Диявол застосує до нас найбільшу спокусу: імітуватиме голос наших родичів. Вона сказала мені: "Будь ласка, не звертайте уваги, тому що вони – не ваші рідні, це – демони, які намагатимуться виманити вас із дому."

Коли наступить темрява, дехто з людей намагатиметься переплисти річку Ріо-Гранд, але не

зможуть цього зробити, тому що нічого не бачитимуть, і потонуть. Через переляк, котрий їх охопить, убиватимуть один одного і помиратимуть у стані гріха.

Діва сказала мені, що Бог визначив, які люди стануть мучениками на початку цих трьох днів темряви, але вони не повинні боятися, тому що Він зробить їх стійкими і після мученицької смерті ангели візьмуть їхні тіла і душі до Неба.

Вона наполягала, щоб ми молилися до Бога, щоб ці дні не наступили взимку і щоб не було вагітних жінок, бо, якщо це трапиться взимку, буде дуже холодно, не буде штучного ogrівання і вагітні жінки під час родів не матимуть жодної медичної допомоги.

Марія посвятила мене у дві таємниці, які я не можу виявити нікому. Вона також сказала: "Люди не повинні шукати знаки і марнувати час, щоб установити дату". Богородиця наголосила на цьому тому, що був чоловік, який передбачив точну дату цих трьох днів темряви. Коли я запитав Діву Марію про його пророцтво, Вона відповіла: "Будьте обережні з тими, які встановлюють дати". Якщо б ми знали це, люди жили б лише очікуванням темряви і не наворачалися до Бога".

Марія сказала, що буде рівно сімдесят дві години темряви і тільки з допомогою механічних годинників можна буде поррахувати їх, бо не буде електроенергії.

Після цього наступить весна: все зазеленіє і очиститься. Вода буде кришталеву чистою, навіть у водонапірних кранах у будинках. Не буде бруду ні в воді, ні в повітрі, ні в річках.

Найпрекраснішим буде те, що люди житимуть із землі і працю-

ватимуть не для того, щоб вижити, а для любові та взаємної підтримки.

Це велике преображення землі та людини прямо залежить від нашого навернення і життя в любові тепер. Дуже важливо організовувати спільноти – батьківські союзи, де можна було б отримувати підтримку від братів. Дні темряви будуть дуже важкими для саодинок людей і для батьків сімей, які мають дорослих дітей, тому що до них долинатимуть їхні голоси ззовні.

Батьки у родинах, особливо тати, зобов'язані вчити своїх синів і доньок молитися. Протягом усіх годин темряви дитячі молитви будуть чудодійними.

Послання для священників

Я хочу додати послання для священників. Вони зобов'язані говорити про ці події всім своїм парафіянам, не лякаючи їх ними. Священники повинні передавати це послання, не боячись обговорювати його, тому що воно було об'явлене багатьом, і ми не можемо витратити більше час, ігноруючи це. Навчаючи людей, священники повинні наголошувати на потребі навернення, молитви до Святого Духа. Люди не повинні допустити, щоб матеріальні справи, гроші, влада, праця повністю поглинуть їх, тому що вони не вартують того.

Священники повинні проповідувати, як приготуватися до смерті. Важливо на проповідях говорити про останні речі для людей: *смерть, суд, Небо і пекло*, а також про наслідки гріха, особливо смертельного.

Бог цінує те, що ми наворачаємося з любові, і не погорджує нами, навіть якщо ми робимо це із необхідності, із-за страху перед покаранням. Він

приймає навернення завжди і прийме нас, бо Він любить нас і хоче нашого спасіння. Не важливо, чи наvertsаємося з любові чи зі страху, єдина річ, яка має значення – те, що ми віддали себе Йому.

Священики зобов'язані провадити людей, зокрема прикладом особистого життя, цілковито посвяченого Христу.

Великий знак напередодні страждань

Напередодні великих страждань появиться знак на небі: один великий червоний Хрест і голубе небо без хмар. Червоний колір символізуватиме Кров Ісуса, якою Він відкупив нас, і кров мучеників, вибраних Богом на день темряви. Цей Хрест будуть бачити всі: християни, погани, атеїсти і всі приготовані (люди, які ніколи не чули Євангелію, але відчують голос Божий у своїх серцях). Їх вестиме Бог дорогою Христа і наділить ласкою – вони пояснюватимуть значення Хреста.

Як брат Девід нарешті наважився написати послання?

Я записав послання Пречистої Діви 11 вересня (1987) і майже місяць вагався, чи розповсюджувати його. Надіявся, що хтось із знайомих відмовить мене опублікувати це послання. Я ходив до свого духівника, і він дозволив мені написати це, але я все зволікав.

11 вересня я виїхав до Сан-Антоніо, штат Техас, щоб підготуватися до візиту Папи Івана Павла II. Мій товариш узяв мене до святині Матері Божої, там я молився перед Найсвятішими

Тайнами, виставленими в каплиці. Десь об одинадцятій ранку відчув, ніби Господь сказав мені вирушити звідти до головної церкви (капличка для Святих Тайн знаходиться збоку від головної частини церкви). Отож я пішов і почав відмовляти вервицю перед статуєю Пречистої Діви з Гваделупи. Була 11 година 45 хвилин, коли несподівано я

Пам'ятник Воскреслому Спасителю

підняв свої очі і побачив, як статуя Богородиці оживає. Марія розповіла мені про деякі особисті проблеми моїх друзів і звернула мою увагу на те, що я ще не виконав Її прохання. Вона сказала: “Я хочу, щоб ти опублікував послання, яке Я дала тобі в Меджугор’ї, до того, як забудеш його, а також, щоб ти передав його єпископу, аби отримати його дозвіл”. Тоді я вирішив: “Якщо те, що Марія сказала мені про моїх друзів, виявиться правдою, то я напишу послання, якщо ні,

мовчатиму”. Я переповів моїм друзям, що Діва Марія розповіла мені про них. Усе виявилось правдою. Таким чином, я не мав більше права затягувати з публікацією, тому вирішив написати.

Через два тижні я пішов до Єпископа Івана Йосифа Віцпатрика (він тепер на пенсії, Броунвільська (Brownville) єпархія, штат Техас) і дав йому зрозуміти, що написав з надією, що він мені не повірить і не схвалить мої вчинки. Але Єпископ сказав мені: “Девіде, ці слова – не нові. Це послання не твоє і воно дане тобі не для того, щоб ти приховував його від людей. Воно – цілому світові, і я не збираюся зупиняти опублікування послання, але будь розсудливий, тому що не кожний захоче його сприйняти і зрозуміти. Звичайно, у ньому нема ні теологічної, ні духовної, ні моральної помилки” (Брат Девід чітко зазначив, що єпископ Біцпатрік не дозволив офіційної апробації цього послання).

Редактор: Я пішов, щоб узяти інтерв'ю в брата Девіда Лопеза і, коли я наблизився до брами, він вийшов з будинку і сказав мені: “Я очікував на вас”.

Він ніколи не зустрічався зі мною до того і те, що він сказав мені, справді вразило мене.

*Вейнес Уейбл
Переклад з англійської
мови п. Лесі Книгницької*

*Друкується за виданням:
“Меджугор’є, його час”
 (“Medjugorje, It's Time”) від
31 жовтня 2003 р. Б.,
видання 118*

Діти Непорочної

ТРАГЕДІЯ КЕНГІРУ

П'ятсот українських дівчат розчавлено танками, вбито сотні чоловіків різних національностей... Це – Кенгір, місце повстання проти сталінського режиму, страшна людська трагедія, що сталася на казахстанській землі 50 років тому, 26 червня 1954 року.

Подаємо уривок із статті “Пекельне літо 1954-ого в Кенгірі”, яка належить перу українця, нині професора Казахстанського-Російського університету, Юрія Осіка.

...Коли повстанці вигнали адміністрацію з табору, вона встановила гучномовці на стожових вежах, з котрих постійно закликала: “Виходьте на роботу”. Тож одним з перших завдань повстанців було змонтувати радіовузол. Майстер-умілець із Токмака виготовив радіотрансляційну установку, котру встановили у третьому бараці жіночої зони. Передачі велись по внутрішній мережі всіх чотирьох табірних пунктів з 7-ої ранку до 10-ої вечора. В архівах КДБ збереглися стенограми деяких радіозвернень в'язнів. Ось одне з них: “Товариші солдати! Не стріляйте в нас! Не заходьте до нас у зону і не провокуйте інших! Не слухайте офіцерів, не слухайте беріївських бандитів. Нехай не думають, що здамося їм, що зломлять нашу волю. Ми ліпше умremo з голоду, але не здамося підлим виродкам Берії. Солдати! Ми не допустимо, щоб над нами знущались. Ми не злочинці, ми такі ж люди, як і всі. Не забруднюйте своїх рук кров'ю невинних чоловіків і жінок, яку мають на своїх руках офіцери. Вимагаємо припинення насильства”.

Радіо Кенгіру повідомляло, де і коли відбудуватимуться мітинги, збори, наради, відправлятиметься Служба Божа. Анатолій також від-

ремонтував сім зіпсованих телефонних апаратів і налагодив телефонний зв'язок. А коли вимкнули електрострим, за вказівкою Кострицького з машини, що була на господарському дворі, зняли генератор. Відшукали там і трифазовий двигун. У кузні зробили чимале колесо з ручкою і ременем з'єднали з генератором. Однак важко було крутити колесо безперервно, і винахідники під керівництвом Кострицького сконструювали гідротурбину. Через господарський двір табору пролягав водогін високого тиску, який також подавав воду до міста Жезказгана. Отож вимкнути його не могли, і Кенгір завжди мав світло.

Під керівництвом Анатолія Івановича в кузні кували зброю: пістолети, шаблі, списи, сокири, фінки, гранати.

Після розгрому повстання нарахували 4855 одиниць різноманітної саморобної зброї. Кострицький також працював у лабораторіях, виготовляючи вибухівку. Повітряну кулю, склеєну з простирад і паперу, наповнили воднем. На ній повісили величезний плакат зі зверненням до всього світу. Напередодні кривавої розправи над повсталими Анатолій зібрав короткохвильовий радіопередавач. Увечері 25 червня він повідомив, що наступного дня можна передати в ефір інформацію і

тому необхідно приготувати текст. Але вдосвіта в табір вломилися танки...

Зі спогадів І. Карпінського: “Підхід військ і броньованої техніки старанно маскували. 25 червня кругом зони їздило кілька тракторів, що викликало тривожні очікування в повстанців. А наступної ночі над табором з'явилися літаки, котрі випускали освітлювальні ракети, щоб викликати паніку. Мій товариш, Мар'ян Шашкевич із

Пам'ятник жертвам Кенгірського повстання біля Жезказгану

Радехова, виліз на дах санітарної частини, щоб дізнатися, що то за гул і чому така ілюмінація з'явилась серед ночі. Я – по драбині слідом за ним. Як тільки Мар'ян став на даху на повен ріст, відразу ж упав мені на руки, як підкощений: снайпери на вишках не дрімали і робили свою чорну справу.

Як трапилось, що загинуло багато жінок? Коли танки зруйнували стіни і з'явилися у таборі, майже всі в'язні збіглися на майдан перед їдальнею. І жінки стали стіною перед чоловіками, сподіваючись, що танки зупиняться і не наїдуть на людей.

Але танки не зупинились... Вони місили людей під гусеницями, а автоматники, що стояли на них, добивали пораних. Пам'ятаю, що одними з перших кинулась під танк молода пара – хлопець і дівчина. Хлопець мав прізвище Рак (імені не пам'ятаю, Роман чи Ігор). Вони полюбили один одного ще на волі й разом потрапили в табір, де після кількох років розлуки зустрілись під час повстання.

Після придушення повстання його керівників засудили до вищої міри покарання. Проте Москва не затвердила вироку. Справу переглянули і дев'яти керівникам смертну кару залишили. І цього разу Москва не дала згоди. Новий перегляд: до кримінальної відповідальності притягнули табірну адміністрацію. Третій суд постановив: чотирьом, в тому числі Кузнецову – керівнику повстання, – розстріл, решті восьми – по 10-15 років каторги. До своїх 25-ти років Анатолій Кострицький отримав іще 10. Потім приреченим вищу міру пом'якшили, К. Кузнецову її замінили на 25 років каторги.

У липні 1996 року Товариство української мови "Рідне слово" імені Тараса Шевченка міста

Караганди і Карагандинської області створило ініціативну групу для спорудження пам'ятника українцям – в'язням сталінських таборів у Жезказгані на місці заховання жертв кенгірського повстання. У групі працювали ветерани українського визвольного руху: Іван Горон, що мешкає тепер в Україні, Іван Карпінський, що проживає в Караганді, член Українського конгресового комітету Америки Іван Буртик, що мешкає в Нью-Джерсі, і автор цих рядків, котрий тоді очолював Товариство.

Спочатку потрібно було знайти місце поховання, котре старанно приховували, потім – отримати дозвіл від місцевої влади на встановлення пам'ятника. Дякуючи доброзичливому ставленню Жезказганського міського акімату, ніяких зволікань з неформальностями не було, а була реальна допомога, навіть під час оперативного розшуку місцевих мешканців – в минулому в'язнів Кенгіру. Так ми познайомилися з провідним казахстанським поетом Юрієм Груніним (до речі, членом Спілки письменників СРСР в минулому і Казахстану тепер), котрий, незважаючи на своє підірване здоров'я і майже вісімдесятирічний вік, по-юнацьки крокував з нами з пагорба на пагорб і допоміг віднайти місце поховання. Дружню підтримку і допомогу отримали ми від керівника чечено-інгушського центру міста Жезказгану Зулпи Чумакової, від талановитого музиканта, керівника української громади міста Сатпаєва Романа Бурди. Пам'ятник установили на місці поховання, завдяки енергійності активістів Товариства і коштам, які зібрав Іван Буртик у громаді українців США. Стоїть він у відкритому степу при в'їзді у Жезказган, і щороку, в скорботні дні червня, біля нього збирається українська громада. І так буде в майбутньому. Бо ми не маємо права забувати пекельне кенгірське літо 1954 року.

Довідка. Кострицький Анатолій Іванович, 1927 року народження, українець, місце народження – м. Великий Токмак Запорізької області, освічений, безпартійний, засуджений за статтею 58-1 "а" на 25 років 6 серпня 1949 року.

Юрій Осік

ЗВЕРНЕННЯ

11 березня 2004 року в Києві, у приміщенні Карітасу Римо-Католицької Церкви в Україні, відбулась зустріч керівників християнських Церков, що підписали декларацію про створення **“Наради представників християнських Церков України”**. На зустрічі були присутні: Предстоятель УПЦ – Патріарх Київський і всієї Руси-України ФІЛАРЕТ Київського Патріархату, Екзарх Донецько-Харківський єпископ УГКЦ Степан (Меньок), заступник Голови Конференції Єпископів України єпископ РКЦ Маркіян (Трофим’як), Голова ВСЦ ХВС – п’ятидесятників єпископ Михайло Паночко, Голова Ради єпископів УХЄЦ Леонід Падун, Президент Братства незалежних церков і місій СХБ України Олексій Мельничук. Окрім них, у засіданні взяли участь: заступник Президента Всеукраїнського союзу об’єднань євангельських християн-баптистів В’ячеслав Нестерук та заступник президента Української Уніонної Конференції Церкви Адвентистів Сьомого Дня Петро Ганулич, а також уповноважені представники від Церков і релігійних організацій. У Параді представників: прес-секретар Київської Патріархії УПЦ-КП ігумен Євстратій (Зоря), керівник Бюро УГКЦ зі зв’язків з державними органами влади в м. Києві протоієрей Олекса Петрів, віце-ректор Вищої духовної семінарії РКЦ священник Ігор Ольховський, перший заступник Голови ВСЦ ХВСП єпископ Микола Синюк; помічник Голови Ради єпископів УХЄЦ пастор Ростислав Кудін; керівник Відділу зв’язків з громадськістю та ЗМІ Братства НЦМ ЄХБ України Михайло Черенков.

Було обговорено і прийнято Положення про Парад представників християнських Церков України, спільне **звернення Церков з**

приводу введення нових способів реєстрації громадян. Також було обговорено співпрацю Церков у справах захисту життя та напрямки роботи Наради представників християнських Церков України.

У робочих засіданнях, присвячених розгляду способів реєстрації громадян, узяли участь такі народні депутати України: Лесь Танюк, Голова Комітету з питань культури та духовності Верховної Ради України, та Леонід Чернівецький, член Комітету Верховної Ради України з питань бюджету.

Звернення керівників християнських Церков України до законодавців і громадськості з приводу пропозицій запровадження в Україні нових способів реєстрації фізичних осіб

Вельмишановні народні депутати України! Шановні співгромадяни!

З Божого благословення вже більше десяти років Україна будує своє життя як незалежна суверенна держава. Втім, і українське суспільство, і держава не можуть стояти осторонь загальносвітових процесів, спрямованих на тіснішу міждержавну співпрацю, інтеграцію світового ринку, зростання важливості інформаційних потоків та сучасних технологій. На жаль, у ХХІ сторіччі перед світовою спільнотою, а отже, і перед Україною, постало питання про боротьбу з різними формами тероризму. Все це вимагає суттєвих змін у повсякденному житті кожного громадянина нашої держави.

Однією з таких змін може стати запровадження нових правил реєстрації фізичних осіб в Україні, які сприятимуть встановленню повного контролю за населенням шляхом присвоєння в обов’язковому безальтернативному порядку кожній особі ідентифікаційного номера. Такі

пропозиції вміщено, зокрема, в законопроектах “Про реєстрацію фізичних осіб в Україні” та “Про Єдиний реєстр персональних даних”.

Утворення нового загального реєстру фізичних осіб, що проживають в Україні, дозволить накопичити ту інформацію про кожну особу, що безпосередньо торкається основних прав і свобод людини, зокрема права на свободу віросповідання. Зважаючи на те, що Христова Церква як інституція зазнала, а в деяких країнах продовжує зазнавати утисків, ми вважаємо, що наш обов’язок – стати на захист свободи сумління християн та загальних прав і свобод людини, задекларованих у міжнародному праві і Конституції України.

У запропонованих проектах нового способу реєстрації жителів України для більшості християн найбільш суперечливими і дискусійними є такі пропозиції:

– Обидва законопроекти пропонують закріпити за людиною довічний код (цифровий, літерний, штриховий чи змішаний), який мав би бути основною, неповторною та незмінною ідентифікуючою ознакою, відсунувши на другий план ім’я людини (прізвище, ім’я та по батькові). За своєю суттю присвоєння людині знеособлюючого коду, який має використовуватися у всіх правовідносинах між державою і громадянином, а також між самими громадянами, суперечить християнському розумінню значення імені і розриває духовно-культурний зв’язок поколінь. Нюрнберзький трибунал визнав злочином проти людства використання фашистською владою знеособлюючих номерів замість імен для в’язнів концентраційних таборів. Довічне закріплення ідентифікаційного коду не може бути прийнятним для багатьох християн також з тієї при-

чини, що воно унеможливило радикальну позитивну зміну людини – метаноюю – котра у своїй найглибшій суті передбачає також зміну імені як такої ознаки, що ідентифікується з попереднім життям. Прикладом такої зміни можна назвати прийняття чернецтва.

– Запропонована система відкриває шлях установленню тотального контролю за всіма сферами життя і діяльності людини. Знаючи пророцтва книги “Одкровення” апостола Іоанна Богослова про встановлення вкінці людської історії всесвітньої тоталітарної держави антихриста, переважна більшість християн уважають, що вони не мають морального права своїми діями або бездіяльністю пришвидшувати встановлення такої держави. Християни вбачають чіткі і недвозначні паралелі між більшістю принципів, методів і механізмів реалізації пропонованих змін щодо реєстрації фізичних осіб з ознаками царства антихриста, а тому не одобряють їх. Водночас відсутність альтернативи прийняттю коду та адміністративна відповідальність за відмову його прийняти, в тому числі і з релігійних переконань, можна розглядати як звуження людських прав і свобод. Протести, викликані запровадженням податкових кодів, зумовляють зростання кількості тих християн, які виступають проти запровадження безальтернативної системи кодування фізичних осіб.

– Реальне життя в Україні свідчить про невисокий рівень захисту конфіденційної інформації. Сьогодні інформаційні бази даних (наприклад ДАІ або операторів телефонного зв'язку) можна за невисоку ціну придбати на чорному ринку. В разі створення єдиного електронного реєстру даних цілком реальною стане загроза розголошення конфіденційної інформації або її використання зі злочинними намірами. Отже, введення до реєстру біомет-

ричних даних, які неможливо змінити, зводить нанівець систему захисту свідка у резонансних судових справах.

– Однією з причин уведення нових правил реєстрації фізичних осіб в Україні вважають незахищеність паспортів існуючого зразка від підробок і махінацій. Водночас існуючий паспорт – паперову книжечку – не можна сфальсифікувати без відома його власника; електронні бази даних і залежні від них ідентифікуючі документи залишаються незахищеними від технічних помилок або свідомого злочинного втручання сторонніх осіб, які з допомогою певних заходів матимуть можливість не тільки викрадати, але й спотворювати занесені до реєстру відомості.

Необхідно також зазначити, що навіть у тих країнах розвинутої демократії, де тероризм є реальною загрозою, замість тотального накопичення особистої інформації та всезагального контролю використовують інші, альтернативні методи захисту безпеки громадян та інтенсифікації економічного життя. В Україні посилення заходів суспільної безпеки – не першочергова потреба, як у вказаних країнах. Тому, маючи нерозв'язані суспільні та економічні проблеми, наша держава не повинна випереджати події та запроваджувати систему, яка не отримала однозначної оцінки і буде потенційною загрозою порушенню прав людини.

У зв'язку з цим звертаємося до шановних народних депутатів України з проханням відхилити згадані законопроекти як такі, що суперечать міжнародному праву, Конституції та чинному законодавству України, а також духовно-моральним принципам християнства як релігії, яку сповідує понад 80 відсотків громадян нашої держави. Одночасно сподіваємося, що під час розробки та впровадження нових методів реєстрації та іден-

тифікації фізичних осіб в Україні, як таких, що стосуються основних прав і свобод людини, зокрема права на свободу віросповідання, будуть зважати на думку віруючих.

Шановні народні депутати України та співгромадяни! Пам'ятаймо про зазначену в Конституції нашої держави відповідальність перед Богом, перед минулими поколіннями, які передали нам духовну і культурну традицію, прізвище, ім'я й по-батькові, та перед поколіннями майбутніми, які можуть опинитись у тоталітарному рабстві, виходу з якого у цьому житті не буде. Нехай Господь дасть усім нам мудрості для розв'язання тих питань, які ставить перед нами сучасність.

З побажаннями миру і Божого благословення:

*Предстоятель Української
Православної Церкви Київського
Патріархату, Патріарх Київський
і всієї Руси-України Філарет*

*Екзарх Донецько-Харківський,
Єпископ Української Греко-
Католицької Церкви Степан
(Меньок)*

*України Заступник Голови
Конференції Римсько-
Католицьких Єпископів
України, Єпископ Римсько-
Католицької Церкви Маркіян
(Трофим'як)*

*Голова Всеукраїнського союзу
церков християн віри
євангельської-п'ятидесятників
Паночко Михайло Степанович*

*Голова Ради єпископів
Української Християнської
Євангельської Церкви Падун
Леонід Миколайович*

*Президент Братства незалежних
церков та місій євангельських
християн-баптистів України
Мельничук Олексій Іванович*

*Директор відділу суспільних
зв'язків та релігійної свободи
Церкви Адвентистів Сьомого
Дня Гануліч Петро Володимирович
11 березня 2004 року.*

Діти Непорочної